

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.-ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

Ὅδε ἐστὶ περὶ λόγου ἂν θεοτέρου ἄνθρωπος
βουλεύσασθε ἢ περὶ παιδείας καὶ κώτου καὶ
τῶν κώτου εἰκείων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

10 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 10

—
1882

ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τεύχους 5' καὶ 5' σελ. 227)

Τελευταῖον δ' ἐπελθὼν ὁ Τοῦρκος ὡς Λιψ πᾶσαν ἰκμάδα διανοητικὴν ἀπερρόφησε καὶ πᾶν φῶς ἐπιστημονικὸν ἀπέσβεσεν, ἐν δὲ τῷ βαθεῖ ἐκείνῳ σκότει ἡ γλῶσσα ἔπαθε μετὰ τοῦ ἔθνους ἀνήκεστα καὶ πολλαχῶς διαφθαρεῖσα, ἀκρωτηριασθεῖσα καὶ παραποιηθεῖσα πολὺ μὲν τῆς ἀρχαίας ἀπολέλειπται λαμπρότητος, οὐ μὴν ἐπαύσατο καὶ αὐτὴ Ἑλληνικὴ οὔσα, κατὰ τὸ πλεῖστον διασώσασα τοὺς ἀρχαίους τύπους καὶ σχηματισμούς, ἀναμίξασα πολλὰ τῶν διαλέκτων ιδιώματα, καταλιποῦσα τὸν βραχυλόγον καὶ περιεκτικὸν τῆς ἀρχαίας συνθετικὸν τρόπον καὶ τραπεῖσα τὴν ἐπὶ τὸν ἀνειμένον καὶ χαλαρὸν ἀναλυτικὸν ⁽²⁶⁾, ὃ καὶ ταῖς νεωτέραις προσιδιάζει Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις, καὶ ἀκρωτηριάσασα μὲν πολλὰς λέξεις ἄλλοκότως, ἀλλ' ἐν αἷς ἡ ἀκραιφνῆς Ἑλληνικὴ ὑποφαίνεται εὐκρινέστερον, ἢ ἡ τῆς μητρὸς λατινίδος ἐν πολλαῖς τῆς θυγατρὸς Γαλατικῆς ⁽²⁷⁾.

⁽²⁶⁾ Τοιαύτη ἡ ἀντιδοτικῆς χρήσις αἰτιατικῆς μετὰ προθέσεως, ἀντιἀπαρεμφάτου ἢ χρήσις τοῦ ὅτι ἢ να (—να) μετὰ ἐγκλίσεως, ἢ ἀνάλυσις τῶν μετοχῶν· ἀλλὰ μὴ τῶν τρόπων τούτων καὶ παρ' ἀρχαίοις οὐχ εὐρητὰ παραδείγματα καὶ ταῦτ' οὐκ ὀλίγα ;

⁽²⁷⁾ Μαντικῆς χρεια, ὅπως μάθη τις ὅτι τὸ μὲν Γαλατικὸν *oeil* τὸ Λατινικὸν ἔστιν *oculus*, τὸ δὲ *boeur* τὸ *butyrum*, τὸ *boir* τὸ *bibere*, τὸ *chambre* τὸ *camera*, τὸ *cendre* τὸ *cinis*, τὸ *Vendredi* τὸ *Veneris dies*, τὸ *comble* τὸ *cumulus*, τὸ *aeder* τὸ *adjutare*, τὸ *caillou* τὸ *calculus*, τὸ *depit* τὸ *despectus*, τὸ *devoir* τὸ *debere*, τὸ *hôte* τὸ *hospes*, τὸ *lieu* τὸ *locus*, τὸ *menu* τὸ *minutum* καὶ εἴστα ἄλλα.

Τὰ μέχρι τοῦδε εἰρημένα ἱκανὰ ἡγούμενοι πρὸς τὸν ἡμέτερον σκοπὸν ἀρχόμεθα ἤδη τῆς πραγματείας. Καὶ δὴ ἐν κεφαλαίῳ λέγομεν ὅτι ἡ Τραπεζουντία διάλεκτος ἢ ὡς ἐκ θαύματος ἐν χώρα ὡς ἀπατάτω κειμένη καὶ ἀποκέντρῳ ἐν πλήθει εὐαριθμῆτῳ Ἑλλήνων διασωθεῖσα οὕτως ἐστρέβλωται καὶ παρέφθαρται, ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς ῥηθησομένων κατάδηλον γενήσεται, ὥστε παντὶ Ἑλληνι ἀλλοθεν προσερχομένῳ ξένη τις φαίνεται καὶ ἀκατάληπτος· αἴτιον δὲ τῆς τηλικαύτης διαφορᾶς πρὸς τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι καὶ τόδε ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ ἐν τῇ ἐσχατιᾷ ἐκείνῃ τοῦ Πόντου ἐνοικοῦντες Ἕλληνες, ὧν ἡ ἐκεῖσε ἐκ Μιλήτου ἢ Σινώπης (ἀμφότερα γὰρ παραδέδοται) περὶ τὴν ζ'. ἢ ς.' πρὸ Χρ'ιστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἀποίκις ἐγένετο, πόρρω λίαν ἀφεστῶτες τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ πανταχόθεν ὑπὸ βαρβάρων (Σκυθῶν, Μοσυνοίκων, Δρύλων καὶ Χαλδαίων) περιστοιχιζόμενοι, χρόνιοι ὄντες ἐν βαρβάροις, εἰκότως, εἴγε μὴ πάντως ἐβαρβαρώθησαν, ὅτε γε δὴ ἕτερα ἔθνη διὰ τὸ ἀμικτον τοῦτο καὶ τῆς οἰκείας ἐπελάθοντο γλώσσης, πολὺ γε μὴν τὴν γλῶσσαν διέφθειραν. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα πολὺ πρὸς τὴν φιλολογίαν συμβάλλεται καὶ οὐκ ἀτελές τι χρῆμα δοκεῖ μοι καὶ ἡ περὶ ταύτην σπουδή, ἣ καὶ δὴ ἐπιχειρῶ βραχέα πάνυ εἰπὼν περὶ τοῦ τρόπου τῆς πραγματείας, ὅς ἐμοὶ κρείττων ἔδοξε. Τὸ ἔργον διήρηται μέρη δύο, ὧν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ γραμματικῶς ἐρευνήσομεν τὰ περὶ τῆς γλώσσης παρατιθέμενοι μὲν τὰ ὅμοια φαινόμενα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐν τε ταῖς τῶν φωνηέντων τροπαῖς καὶ τῶν συμφώνων καὶ τῇ παρεμβολῇ ἢ ἀφαιρέσει ἢ προσθήκῃ ἢ ἐκλείψει γραμμάτων καὶ ἐν ταῖς τῶν καταλήξεων ἀλλοιώσεσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι πάνυ τι πεποιθότες ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων ταῦτα ἡμῖν ἀμείωτα καὶ ἀναλλοίωτα κατελείφθη· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα αἴτια οἷόν τε τὴν τοιαύτην τῆς γλώσσης μεταβολὴν καὶ τὴν τυχαίαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὁμοιότητα παραγαγεῖν· ἀλλὰ τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν καὶ ἀκριβῆ τῶν αἰτίων ἔρευναν ἀλλοίας μὲν πραγματείας ἔργον οὔσαν, τῆς δ' ἡμετέρας ἀφεστηκυῖαν, ἐάσομεν καὶ μόνον ὁδοῦ πάρεργον μνεῖαν ἐνθα δεῖ ποιησόμεθα· οὗτος μὲν δὴ ὁ τῆς

πραγματείας ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τρόπος· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὕλη Λεκτικὴ ἐκ λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν καὶ ἀσμάτων παρατεθῆσεται· ταύτην δὲ κατὰ στοιχεῖον μὲν διέταξα, ἀλλὰ βουλευθεὶς ἐν ἐλαχίστῳ χώρῳ ὅτι πλεῖστα περιλαβεῖν συνήγαγον πολλὰ ἐπὶ τὸ αὐτό, οὕτω δὲ τῇ πρώτῃ λέξει ἢ φράσει ἔπονται ἄλλαι συγγενεῖς καὶ ἐξ ἐκείνης ἀπορρέουσαι ἢ κατὰ παραγωγὴν καὶ σύνθεσιν ἢ κατὰ τὴν τῶν ἐννοιῶν συνάφειαν καὶ ἐξάρτησιν· ἐκάστη δὲ σχεδὸν φράσει παράκειται καὶ χωρία παράλληλα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς· ἀπόπειρα δὲ τις καὶ πολλαχοῦ ἐγένετο τῆς ἱστορικῆς τῶν λέξεων ἐρεύνης, ὅπερ οὐ σμικρὸν συμβάλοιτ' ἄν, οἶμαι, πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς εὐρέσεως τῶν ἀληθινῶν αἰτίων τῆς κατὰ μικρὸν γινομένης μεταβολῆς καὶ ἀλλοιώσεως τῶν λέξεων.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΓΑΙ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ

ἀ.). 1. Α εἰς αἰ ἢ ἠ. κατηθαίνω ἀνηθαίνω, ἀνηθάζω, ἐν τῇ δημῳδαὶ καταθαίνω, ἀναθαίνω, ἀναθαζώ (ἀναβιθάζω). κῆ (καὶ) πρὸ ἑτέρου φωνήεντος μετὰ συνιζήσεως, κῆ αὐτόν, κῆ ἔχω κῆ ὄλον, κῆ οὔλα· παράβαλε τὰ Ἰωνικά, αἰεὶ, αἰετός, κέραιε (Ὅμ. Ἰλ. I, 203) (Περὶ τοῦ αἰετός ἐκ τῆς ῥίζης ανι (Λατ. avis) ἰδὲ Curt, Grundz. d. gr. Etym. σ. 391. περὶ τοῦ αἰε συγγενούς τῷ Λατ. avium αὐτ. σ. 385. περὶ τοῦ κέραιε ἐκ τῆς ῥίζ. κερασ, ὡς καὶ τὸ ναίω (ῥ. νασ), κεδαίω (ῥ. κεδασ) ἰδὲ Gr. gr. Kühner § 373 Aum.). παραί, καταί (Ἀπολλ. Δύσκ. π. συντ. σ. 309,28). Κατηθασία ἐν Τραπεζοῦντι, καταθασιά ἐν τῇ δημῳδαί=κατάρρους. καὶ παρ' ἀρχαίοις καταθασία (Κοῖντ. Σμυρν. 6, 384. Πλούταρχ.), καταίθασις, καταθασιός, καταθατής, καταθατός (Ὅδ. 13,110). Καταθατόν ἐν Τραπεζοῦντι ἢ σελῖς. Παρὰ Δουκαγγίῳ εὑρηται ἡ λέξις καταθατόν, παρὰ δὲ Σομαυέρα κατεθατόν (γράφε καταθατόν) καὶ κατηθατόν. παρ' Ἡσυχίῳ «σελῖς,

πτυχίον (ὀρθότερον πτύχιον), καταβατόν βιβλίου» καί παρὰ Σουίδα σελίς τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν ἀγραφον τυγγάνον» (Ἰδὲ Κοραῆ Ἀτάκτ. τ. 4. σ. 229 ἐν λ, καταβατόν. Διαί ἐν λυρικοῖς χωρίοις. παρ' ἡμῖν διαιβάζω διαβιβάζω καὶ ἀναγινώσκω (Ἰδὲ Gr, d. gr. Uls. σ. Mullach 262,4).

2) α εἰς ε. τέσσερα, σεράντα (τεσσαράκοντα), κλιβέν (ἐν Τριπόλει) = κλίβανος, ἐγκάλια καὶ ἀγκάλια (ἀγκάλη), ρέφανον = ράφανος, ἐν τῇ δημ. ρεπάνι παρ' Ἰωσι ρέφανος. λεγέν = λεκάνη (1) Παράβαλε τούτοις καὶ τὰ ῥόδια ἐμβωνας (ἄμβων), σιτέριν (σιτάριν, σίτος, ἐν τῇ δημ. σιτάρι. ἐκ τοῦ καὶ παρὰ ἀρχαίοις ὑπάρχοντες ὑποκοριστικοῦ σιτάριον Φιλ. π. Στοβ. ἀνθολ. 27.6. Πλουτ. ἠθικ. σ. 1097 D.) παρ' ἡμῖν στάρ), ἰσογγέριν (σοφογγέριν). ἐνοιξε (ἀνοιξε, ἢ ἡνοιξε). Ἰδὲ Gr. d. gr. Uls. Mullach σ. 94 καὶ ς'.) καὶ λγ'.) τῆς πραγματείας ταύτης, ἐτι τὸ Κρητικὸν εὐτόνος, εὐτόν (Ἄισμ. Κρητ. σ. 82 στ. 10).

3) α εἰς ο ποπᾶς (ἐν τῇ δημ. παπᾶς, ἱερεύς), ποπαδία (ἐν τῇ δημ. παπαδιά, ἢ τοῦ ἱερέως γυνή) μολόχ' (3) = μαλάχη, ἐν τῇ δημ. μολόχα. πομπάκ', ἐν τῇ δημῶδει βαμβάκι, παρ' ἀρχαίοις ἐριόξυλον (Οὐλπ. Plinius) καὶ εἶρια τὰ ἀπὸ ξύλων (Ἡρόδ. 3,47 106)· βαμβάκιον». Παράβαλε τὰ Δωρικὰ μολόχη, μολόχιον (Ahrens d. dial. σ. 120) καὶ τὰ Αἰολικὰ τε καὶ Δωρικὰ στροτός, ὄνω, ὄνεχώρησεν (Böckh inser. I. σ. 9 6), ὄνεκρεμάσθην (Ἄλκ. 24), ὄμνάσθην = ἀναμνησθῆναι (Θεόκρ. 29,26) ὄνία (Ἄλκ. 67), προῦς (πραύς.), ἰδὲ Gr. gr. Kühn. § 24, α) 1. Matth. Gr. § 10, 1. καὶ Γρηγόρ. Κορίνθ. d. dial. σ. 455.

4.) α προτιθέμενον ἐν ἀρχῇ ὡς εὐφωνικόν ἢ πλεοναστικόν ἀγνέστικα (ἐπίρρ. ἐκ τοῦ α καὶ νῆστις), καὶ Κρατῖνος παρ' Ἀθηναίῳ (II, 47 A) εἶπεν ἀνηστις ἀντὶ νῆστις· ἀβούτς ἐν τοῖς χωρίοις (Ἰδὲ ἰά.) = οὕτως, ἀέτς ἐν Τραπεζοῦντι, ἔτσι ἐν τῇ δημῶδει· ἀτόσος (τόσος), ἀίκος. ἐν τοῖς χωρίοις ἀίτικος = τοιοῦτος (ἴσως τοῦτο ἐκ τοῦ ἀούτος = οὔτος παρῆκται, ἀούτικος, ἀίτι-

(1) Τὸ γ ἐνταῦθα ἔχει τὸν φθόγγον ὄν καὶ πρὸ τοῦ α καὶ ο.

(2) Περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ χ καὶ σ ὡς τὸ Γερμανικὸν sch ἰδὲ κ'. λ).

κος)· ἀγερανός=γέρανος. ἀποργελῶ=περιγελῶ. ἰδὲ θ'.) 1 καὶ β'.) 3. Παράβαλε καὶ τὰ Κρητικά, ἀδυνατός (δυνατός), ἀμάχι (μάχη)=μῖσος· ἀμασκάλη (μασκάλη, ἀσκιά (σκιά) ἀστηθι (στηθος), ἀχειλι (χειλος). ἰδὲ Ἰσμάτ. Κρητ. Glossar. ἐν στοιχ. Α σ. 315 καὶ ἐξῆς. Παρατιθέμεθα καὶ τινὰ τῶν παρ' ἀρχαίοις, ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσταφίς, ἀστεροπή, ἀστράπτω ἀμείρομαι, ἀστήρ, ἀστρον, Γερμ. Stern, Λατ. stella ἀντὶ sterulla, ἀδαγμός, ἀδάξασθαι (Ἰωνικ. ὀδαξεῖν) ἐκ τοῦ δάκνειν. (Λεξ. Σοφοκλ. Ellendt ἐν λ. ἀδαγμός) Παρὰ Δημητρ. Ζήνωνι παράφρ. βατραχομ· εὐρηται ἐν στ. 372 ἀπήδησε ἀντὶ πήδησε=ἐπήδησε καὶ 374 ἀσηκόνει ἀντὶ σηκόνει. Ἰδὲ Κοραῆ Ἀτάκτ. τόμ. 2 σελ. 1 καὶ Lob. Path. el. I, σ. 13 καὶ ἐξῆς. Ὡς στερητικὸν δ' ἀπαντᾷ ἐν πλείσταις λέξεσιν, ἄχαρος (ὁ μὴ χαρεῖς), ἄκλερον (ἄκληρον), τὸ τῷ νεκρῷ ἀνήκον· παρ' ἀρχαίοις ἐδήλου ἡ λέξις τὸν ἀνευ κλήρου, οὐσίας, τὸν πτωχόν, τὸν δυστυχῆ· ἄβουλα (ἐπίρρ. μετὰ γενικῆς «ἄβουλα τ' ἐκείνοθ'» =ἀνευ τῆς βουλῆς, γνώμης, ἀδείας ἐκείνου) ἀγέλαστος (ἐνεργητικῶς μόνον, παρ' ἀρχαίοις δὲ καὶ παθητικῶς), ἀνάβρωτος (ἀντὶ ἄβρωτος=ἀηδής), ἀναφαγία=ὀρέξεως στέρησις, ἀνορεξία· ἀνοχαλία (ἀντὶ ἀναχαλία, ἰδὲ κδ'.) 2. β'.), ἐν οἷς τὸ α δεδιπλασίσταται. καθ' ἃ καὶ παρ' ἀρχαίοις. οἶον, ἀνάεδνος (Ἰλ. I, 146. N, 366), ἀνάελπτος (Ἡσιόδ. Θεογ. 660), ἀνάπνευστος (αὐτ. 797), ἀνάγνωστος (Καλλιμ. ἀποσπ. 422). Ἰδὲ Gr. gr. Kühn. § 339 γ'.) Anm. 3. καὶ Curt. Grundz. σ. 306 καὶ 279.—Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α διασέσωσται παρ' ἡμῖν ἐν μόνῳ τὸ ἀδελφός.—Μόνη δὲ λέξις, ἐν ἣ ἐπιτατικὴν ἔχει δύναμιν, ἔστι τὸ ῥῆμα ἀχάνω (ἀ—χαίνω)=χάσκω (πρβλ. καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀχανής), καὶ τὸ ῥηματικὸν ἀχαστός=ὁ ἔχων ἀνεωγμένον τὸ στόμα, χαίνων, ἡλίθιος, βλάξ· καὶ ἐπὶ καρπῶν, σύκων, καστάνων κτλ.

β'.) 1. Ε εἰς ει. Κειφάλ' =κεφαλή (ἐκ τοῦ κεφάλιον, ὃ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ὑπάρχει. Πλούταρχ. Διοσκουρ.). ἀνάσκειλα (3) =ὀπτίως (ἀνά—σκέλος), εἶνας (εἶς, κανεῖνας, ἐν τῇ δημ. κανένας (οὐδεῖς)· πρβλ. τὰ Ἰωνικά, εἶαρ (ἐκ ῥ. ἐπαρ. Curt Gruntz. σ. 398), ἐλίσσω (ἐκ ῥ. Φελ, Λατιν. volvo, Curt. Grundz. σ. 358).

εἰρύω (ἐκ ῥ. Fer, λατ. verrere, C. Grundz. σ. 345) ξείνος (ἐκ τοῦ ξένος, Curt. Grundz. σ. 260), κεινός (ἐκ ῥ. kvanja. C. Grundz. σ. 146). Ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἃ ἰδὲ ἐν λγ'. σημ. καὶ Krüg. Spr. 2 Th. I. H. § 2, 3, εἶχε λόγον τῆς ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς εἰ τὴν ἐν τῇ ρίζῃ ὕπαρξιν γράμματός τινος F, σ, j, ἐκπεσόντος. ἀλλὰ τὰ ἡμέτερα φαινομένην μόνον ὁμοιότητα πρὸς Ἰωνικὰ ἔχει, ἐκ παραφθορᾶς τῆς γλώσσης γεννηθέντα, ἃ κατ' ἀναλογίαν δι' εἰ γέγραφα, εἰ μὴ κρεῖττόν ἐστι διὰ ι γράφεσθαι. Ἔτερα παρ' ἡμῖν, στείλλω (στέλλω) ἐκ τοῦ ἀορίστου ἔστειλα πιθανώτατα γεννηθέν, εἰ καὶ εὔρηται καὶ τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης στείλειῃ Ἰωνικῶς ἀντὶ στελεᾶ (Curtius Grundz. σ. 212), καὶ εἰς εομαι ῥήματα, χτυπεύομαι, τερεῖομαι (τηρέομαι) = νοσηλεύομαι, θεραπεύομαι καὶ ἐκ τῶν εἰς αω, ἀγαπεύομαι, τιμείομαι. Διὰ ι γραπτέον πάντα τὰ παθητικὰ τῶν εἰς ι ζ ω ῥημάτων εἰσομαι φουρκίομαι, ἐνεργ. φουρκίζω = πνίγω (ἐκ τοῦ λατ. furca), σπαλίομαι (ἐνεργητ. σπαλίζω ἀντὶ ἀσφαλίζω, ἐν τῇ δημ. σφαλνῶ = κλείω)· κουπίομαι (ἐκ τοῦ κοῦπα = κύβδα) = πίπτω πρηνῆς· χτενίομαι = κτενίζομαι.

2). Ε εἰς α. ἀνήμερα (ἐν ἡμέρᾳ ἰδέ λη'.) 2.) σταναχωρία, ἢ παρ' ἀρχαίοις στεναχωρία, ἐν τῇ δημ. στενοχωριὰ Angst, καὶ ῥῆμα σταναχωρεύω, ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν στενός· ἐμπροστά, καθ' ἃ καὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν ἔμπροσθα ἀντὶ ἔμπροσθε, ἐν Κύπρῳ ἀργάτης (ἐργάτης), παρ' ἡμῖν ἀργάτες, ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν ἔργον. Ἔτερα παρ' ἡμῖν ἔξαργος, ἐν τοῖς χωρίοις ἔξεργος (ἡμέρα ἀργίας, ἐορτή), οὗ ἀντίθετον ἔπεργος, ἐν τοῖς χωρίοις ἔπαργος (ἡμέρα ἐργάσιμος Werktag), ἀργαστέρ' (ἐργαστήριον). ἀπάν (ἐπάνω), κάθαν ἀντὶ κάθεν (ἰδέ λ'. σημ. 4)· σαπίζω καὶ σεπίζω = σήπω· τὸ σαπίζω, οἶμαι, ἐκ τοῦ ἀορίστου ἔσαπα (ἐσάπην) παρεσχηματίσθη· ἀχπάνω (ἐκ-σπάω) = ἐκριζῶ· τοιαύτης τροπῆς τῆς ἐκ καὶ παρὰ Κυπρίοις παράδειγμα τὸ ἀβκολία (ἐκβολάς)· ἀδᾶ, ἐν τῇ δημ. ἐδῶ = ἐνταῦθα· ἀκεῖ = ἐκεῖ ἀκεῖνος καὶ ἐκεῖνος· μυαλόν = μυαλός· ἀλλὰ καὶ παρ' ἀρχαίοις μύαλον ὑπὸ Φρυνίχου ἀποδοκιμαζόμενον. Παρατιθέμεθα νῦν καὶ τὰς λέξεις, ἐν αἷς

παρὰ Δωριεῦσιν ἀντὶ ε κεῖται α· γα, ἰαρός, κα, τόκα, πόκα, ὄκα, ἰδὲ Krüg. Spr 2 Th. I. H. 2, 3, 4. Matth. gr. § 10, 1. φάρειν (φέρειν), τράφω, στράφω, τράχω (Ahrens dor. 107. C. St. 3, σ. 219 καὶ 4, σ. 372).—Πάναμος (Πάνεμος), Ἄρταμις, σαρμολ (θερμοί, Ἡσύχιος), τάως (ἢ κατὰ εἰκασίαν Ναυχίου ὀρθότερον τᾶος) τέως, Ἡσύχιος, ἄτερος (ἕτερος), Ἄρταμίτιον (Ἄρτεμίσιον). ἰδὲ Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 302 καὶ ἐξῆς. Ἔτι τὰ Λοκρικὰ ἀμάρα (ἡμέρα), ἀνφόταρος (ἀμφότερος), Γεσπάριος (ἐσπέριος), πατάρα (πατέρα) C. Jt. 3. σ. 219. Προσθετέον καὶ τὰ Ἄττικα, ἔταμον, ἐτράπην, ἐβράχην, ἔστραμμαι, ἐσπάρην κτλ. Μνημονευτέα καὶ τὰ παρὰ Κυπρίοις λακάνη (λεκάνη), παρπατῶ (περιπατῶ).

3) Εἰς Ο. Κοστέλ', τὸ τῆς μελίνης στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ παρέφθαρται ἡ λέξις (ἰδὲ ιγ'), βολόν', (βελόνη), πορπατῶ (περιπατῶ), ἡ λέξις εὔρηται καὶ παρὰ Ἐρωτοκρίτῳ «πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ καὶ διῶμαν ἐπορπατοῦσαν» (Κορ. Ἄτ. τ. Α'. σ. 222). ἐν τῇ δημῶδει περπατῶ, ὃ καὶ ἐν Βυζαντίῳ ἐν ΙΒ αἰῶνι «καὶ περπατῶ καὶ προσαιτῶ» (Πτωχοπρ. βιβλ. Β'. στ. 555, Ἄτακτ. Κορ. τ. Ἄ. σ. 313). ἐν δὲ Anth. neugr. Vikl. Kind (σελ. 52, στ. 3) ἀπαντᾷ «νὰ προπατῆ» πάντως μεταθέσει ἐκ τοῦ πορπατῶ, οὐχὶ δ' ἐκ τῆς πρό καὶ πατῶ. — Ἀποργελῶ (ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ θ'.) 1) = περιγελῶ, καὶ τοῦτο μὲν ἐν τοῖς χωρίοις, ἐν δὲ Τραπεζοῦντι περγελῶ ὀχτὲς = ἐχθὲς ὀφέτος = τῆτες, ἐν τῇ δημ. ἐφέτος (ἐπὶ ἔτος, ὅπερ καὶ παρ' Ἰωσιν εὔρηται ἐν ἐπιγραφαῖς τισὶ δασυνόμενον, οἷον ΚΑΘΕΤΟΣ = καθ' ἔτος, ἐπιγραφ. Σύρ. ἀρ. 2347. ι. 48, καὶ παρὰ Δωριεῦσι δωδεχέτης, ἐννεακαιδεχέτις Revue Archéol. 1864. σ. 135. ἰδὲ Curt. grundz, σ. 688 καὶ 208 ἰδὲ καὶ λς'. ἐν λέξει ἀφουκροῦμαι).— Λοφτοκάρυν ἐν Τριπόλει καὶ Κερασσοῦντι, ἐν δὲ Τραπεζοῦντι λεφτοκάρ' (λεπτοκάρυον = Ποντικὸν κάρυον, ὃ ἀλλαχοῦ τῷ Τουρκικῷ καλεῖται ὀνόματι: φουντοῦκι). ἡ λέξις λεπτοκάρυον εὔρηται καὶ ἐν Becker Anecd. τ. 3. σ. 1096 σκάρια (γρ: κάρυα) Ποντικά· λεπτοκάρια (λεπτοκάρυα) καὶ παρὰ Δημ. Ζήν. στ. 53 «μὲ σῦκα μὲ καρύδια καὶ μετὰ λεπτοκάρια (διόρθ: λεπτοκάρυα) καὶ παρὰ Διοσκουρίδῃ 1,179. Κατα-

λεκτέον νῦν καί τινα Κύπρια, δοξαμένη (δεξαμενή), μόσφιλα (μέσπιλα), Κυπρ. Σακελ. λδ'. τῶν Ἀμοργίνων καὶ Καλυμνίων ὄτοιμος, ὀλεύθερος, τῶν Κρητῶν ὄξω, ἐν τῷ δήμ. ἔξω καὶ ἔξου τῶν Ζακυνθίων ὄρχομαι, ὄμπρός, ὄχθρός· (Δουκάγγ, σ. 1040 καὶ Gr. d, gr. Vls. Mullaeh. σ. 93. Ἐκ τῆς ἀρχαίας τὸ λεσβιακὸν ὄρράτω (ἔρράτω=εἰράτω, ἐκ τοῦ εἶρω) καὶ τὸ Δωρικὸν Κόρχυρα. Ἴδὲ Gr. gr. Kühn. § 24. α) 1. Περιττὸν καταλέγειν τὸν ὄρμαθὸν καὶ παραγῶγων λόγος, τρόπος κτλ.

4.) Εἰς ι αἰτόκς (αἰτός), πιπέρ' (πέπερι), ἰντέρ' (ἔντερον), χτυπίουμαι κτλ.

γ.) 1. Ο εἰς α. Μαναστήρ' (μοναστήριον), μοναχός (μοναχός=μόνος) ⁽¹⁾. παρατιθέμεθα καὶ τὰ ἐν Κύπρῳ μανηχός, ἀμματιάζω (παρ' ἡμῖν ὄμματιάζω, βασκαίνω), ἄρμα (ὄρμος=χορός)· ἰδὲ Κυπρ. Σακελλ. λβ'. καὶ τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ ἀμμάθια (παρ' ἡμῖν ὄμμάτια), ἀποῦ ἀντὶ ὄποῦ (Ἄσματ. Κρητ. σελ. 17, στ. 62 καὶ σελ 28 στ. 10), λιγαμάρα ἀντὶ λιγομάρα (αὐτ. σ. 23, στ. 22), ἀνύχια ἀντὶ ὄνύχια (αὐτ. σ. 86 στ. 78), ἄργανα (αὐτ. σ. 91, ἄσμ. 63, στ. 5) καὶ τὰ τῆς δημῶδους ἀγκανίζει (ὄγκᾶται), ἄρμαθιά (ὄρμαθός) ἄρφανός (ὄρφανός), ἀφαλός (ὄμφαλός). Ἴδὲ Κορ. Ἄτ. τ. 2. σ. 1. Ἐν δὲ τοῖς ἡμετέροις τὸ ἡγούμενον ο ἔξωμοίωται τῷ ἐπομένῳ α· ταῦτὸν δὲ γέγονε καὶ ἐν τοῖς Κυπρίοις καὶ τοῖς Κρητικοῖς καὶ τοῖς δημῶδεσι· τὸ δὲ ἀποῦ (ὄρθότερον ἴσως ἀποῦ), ἀνύχια ἐγένετο πρότερον κατ' ἀφαίρεσιν ἄποῦ, ἄνύχια, μετὰ δὲ ταῦτα προσετέθη ἐν τῇ ἀρχῇ τὸ α ὡς εὐφωνικόν, καθάπερ τὸ ἀπήδησεν (ἐπήδησε, πήδησε, ἀπήδησε).

2.) Ο εἰς ε. ἐλίγον (ὄλίγον καὶ ἐν Κρήτῃ «ν' ἀρέσω τῶν ἐλίγω» (Ἄσμ. Κρητ. σ. 273. 114) ἐλήγορα (ὄγλήγορα=ταχέως),

¹⁾ Ἡ λέξις μοναχός εὑρηται καὶ ἐν στίχῳ ἄσματός τινος «ὁ Γιάννης, ὁ μονόγιαννης καὶ ὁ μοναχὸν ὁ Γιάννης», περὶ οὗ σημειώσεως ἄξια τάδε. Ὁ Μονόγιαννης οὗτος ἐστὶν ὁ ἐν Ἑλλάδι (Μονεμβασίᾳ) εὐγενής κατὰ τὴν 12 ἑκατονταστηρίδα 1198, ὃς ἐκ τοῦ Εὐδαιμονογιάννης ἐγένετο δαιμονογιάννης καὶ ὡς ἐκ τούτου Μονόγιαννης· οὕτω στραβλωθείσης καὶ ἀλλοιωθείσης τῆς λέξεως, προσετέθη ἐν τῷ ἄσματι ὡς ἐπεξήγησις τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ μοναχὸν (μονογενής)· πρὸλ. καὶ λ ἐν λ. ἀνοίγω· ἰδὲ καὶ Hertzberg gr. Gesch. τ. 1. σ. 399.

βρεχή (βροχή), ὄνεμαν (ὄνομα), ἄλεγον ἐν Τριπόλει, ἄλογον ἐν Τραπεζοῦντι, ἄλογο ἐν τῇ δημῶδει = ἵππος· ὄψες, ἐν τῇ δημ· ἐψές = ἐχθές· βάλεν προστακτ· ἀντί βάλον, πεντικός ἀντί ποντικός (μῦς). Παρατιθέμεθα καὶ τὰ Κύπρια ἐψιμον (ὄψιμον), πρόσεψις (πρόσοψις). Κυπρ. Σακελλ. λγ'. καὶ φρένιμοι, φρένιμε (ἐνθα ἀνωτ. σ. 1. ἄσμ. 1. στ. 4 καὶ 8)· τὰ Καρπάθια πεντικός, καθ' ἔλου (καθ' ὄλου)· ἰδὲ gr. d. gr. Vls. Mullach σ. 94. Ἐκ τῶν ἀρχαίων τὰ Δωρικά ἐβδομήκοντα (ἐβδομήκοντα), γεργύρα (γοργύρα), ἀνδρεφόνος, Φέργανον (ὄργανον)· τὸ Ἴωνικόν τριακόντερος (τριακόντορος), βρενταί (βρονταί) ἔντες (ὄντες)· ἰδὲ gr. Kühn. § 24. α'. καὶ Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 598 καὶ ἐξῆς.

3) Ο εἰς ου. Ὀρκίσκουμαι (ὄρκισκομαι ὄρκίζομαι), ὄργισκουμαι, χτενίσκουμαι, σέπουμαι, κουρφεύκουμαι (ὄργίζομαι χτενίζομαι, σήπομαι, ἀλαζονεύομαι) καὶ πλείσθ' ἕτερα ἐν λβ'.) καταλεχθησόμενα· ρουφίζω (ροφέω καὶ μεταγενέστερον ροφάω, ἡ δημῶδης ρουφάω). ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς ου εὔρηται καὶ ἐν τῇ παρ' Ἑσυχίῳ λέξει ρουβοτός=ρόφημα· παρ' Ἴωσιν ἐτρέπη τὸ ο εἰς υ, ρυφέω· οὔλον (ὄλον)· τοῦτο καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν τῇ δημῶδει· ἀπαντᾶ καὶ ἐν τῷ Ἑρωτοκρίτῳ ἡλέξις, «κὴ ἀναγαλλιοῦσιν οὔλα» (ἐκδ. 1876 σ. 120. στ. 11). καὶ ἐν Κρητ. ἄσμ. σελ. 3. σ. 57. οὔλην· οὔγια (ὄα)· οὔβα (ὄη, οἴη, οὔα, οὔον= sorbus), αἰμετοχαὶ πετούμενον, τρεχούμενον, αἷς ὁμοιον τὸ ἀρχαῖον ρεούμενον (ιδ. λς'. ἐν λ. πετῶ), παρήκουος (παρήκοος· προσθετέσθ καὶ ἐκ Κρητ. ἀσμάτ. τὸ ἀποῦ (ἀπό) (σ. 2. στ. 35), νιοῦς (σ. 20. στ. 38) καὶ ἐνιοῦς ἀντι ἐνός (σ. 111, ἄσμα. 110 στ. 3). Παρατιθέμεθα καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων τὰ Ἴωνικά Οὔλυμπος, πούλυσ, οὔνομα, μοῦνος, κοῦρος, κούρη, νοῦσος, οὔρος (ὄρος), οὔλος (ὄλος). Ἰδὲ Kühn. Gr. § 27. Krüg. Sps. 5 Th. I H, 2, 4, 1. Matth. Gr. § 12, 7.

δ.). Ι εἰς ε. κυπαρέσσο' (κυπάρισσος), ἐγδίν (ιγδῖον), ἐργῶ ἀντι ἐργῶ (ρίγῶ) ἰδὲ ιγ'.) καὶ ἐν Κρήτῃ (ἄσματ. Κρητ. σ. 9. στ. 40) «ἐργοῦν τὰ κοκκαλάκιαν του». Οὔτω καὶ παρὰ Βοιωτοῖς Σεκυ-

ών (Σικυών), σεκούανα ἢ σεκούα (σικύα)· παρὰ Λεσβίοις τέρτος (τρίτος) Λατιν. tertius. Ἴδὲ Kühn. Gr. § 22. α) 2. καὶ Curt. Grundz.. σ. 609.

ε'.) 1. Υ̅ εἰς ου. Στουράκ' (στύραξ) = ῥάβδος, φουρνός (φρύνος), μουστάκ' (μύσταξ), θρουμούλλ' (θρύμμα· «ἄρτου θρύμματα» Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 91· Αἰλ. π, ἰστ. 13, 25, τό ἄλλως λεγόμενον καὶ ψίξ καὶ ψίχα καὶ ψίχη καὶ ψιχίον καὶ ψυχίδιον)· τοῦφα (τῦφος) = ἀτμός. κοῦπα (κύπα) = κύβδα = ἐπὶ πρόσωπον, καὶ ῥῆμα κουπίζω = ἀναστρέφω μαρουκοῦμαι (μηρυκάομαι). Ἐν δὲ Κρήτῃ χρουσό (ἄσμ. Κρητ. σ. 1. στ. 2) τούμπανα (αὐτ. σ. 68. στ. 42) καὶ ἐν τῇ δημῳδαί. κρουστάλλια, (κρουστάλια, αὐτ. σ. 120 στ. 6), γαῖτανοφρούδης (γαῖτανοφρύδης. αὐτ. σ. 125, στ. 8), φρούδια (αὐτ. σ. 275. στ. 136.) Οὕτω καὶ τὰ Αἰολικὰ πουκτεῦϊ (πυκτεῦει), γλουκού (γλυκύ), λιγουράν (ἀπόσπ. Κορίνν'), καὶ τὰ Βοιωτικὰ κούνες, οὔδωρ, σοῦν (Ὀρχομ. ἐπιγρ. Bæckh inser. I, σ. 741. ἀρ. 1579. III, 38 καὶ 39) καὶ παρ' Ἠσυχίῳ διφούρα (γέφυρα). κάρουα (κάρυα) Kühn. Gr. § 5, 3. Ἐν δὲ Λακωνίᾳ λέγουσι ψιούχα ἀντὶ ψυχῆ καὶ νιοῦτα ἀντὶ νύκτα· καὶ παρ' ἡμῖν τρουγριουλίζω (τριγυρίζω) = περιστρέφομαι, ἐνθα τὸ ι τῆς πρώτης συλλαβῆς (τρι) ἀφωμοιώθη τὸ τῆς ἐπομένης υ = ου (γυ), τὸ δὲ δεύτερον ρ ἐτρέπη εἰς λ· ξιουρίζω (ξυρίζω) = ξυρέω· σιουρίζω = συρίζω. ἅπαντα μετὰ συνιζήσεως προφερόμενα, ὁπότε τὸ ρου (υ) προσεγγίζει τῷ φθόγγῳ τοῦ Γερμανικοῦ ū· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀρχομενίαις ἐπιγραφαῖς εὑρηται Διονιούσιος (Διονύσιος), τιοῦχα (τύχη)· εἰ δὲ καὶ ταῦτα μετὰ συνιζήσεως ἐξεφωνεῖτο (ὃ οὐκ ἀπίθανον), ὡσπερ τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἡμέτερά τε καὶ τῶν Λακωνῶν, φανερὰ ἤδη καθίσταται ἢ τοῦ υ παρ' ἀρχαίοις εἰς ū ἐκφώνησις. Τὰ παραδείγματα παρατειθέμενος ὁ Kühner ἐν Gr. § 24, 2 Anm. οὔτε περὶ συνιζήσεως ποιεῖται λόγον, οὔτε περὶ τῆς πιθανότητος τῆς τοῦ υ ὡς ū ἐκφωνήσεως εἰκάζει τι ἐκ τούτων, ἣν γε μὴν ἀποδέχεται ἐν § 3, 6.

2) υ εἰς ε. Λιγερῆ ἐν τοῖς ἄσμασι (λιγυρά), ὀλόγερα, ἐν τῇ δημῳδαί ὀλόγυρα, πέριξ· βούτερον, ἐν τοῖς χωρίοις βούτορον,

=βούτυρον, ἀχερόν' (τό) = ἀχυρών, μερμηῆκα = μύρμηξ. ἐν τῇ δημῳδαί μερμηῆγκι, παρὰ δὲ Σομαυέρα (Κορ. Ἀτ. τ. 4. σ. 344) ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος ἢ μερμηῆγκα. Μερσίν' = μυσσίνη. Προστίθε-
 μεν τούτοις καὶ τὰ δημῳδῆ ἀχερα, ἐν Τραπεζοῦντι ἀχιούρ' (ὡς
 τὰ ἐν ἐ.) 1 παρατεθέντα), πίτερα, γέρνω πλένω καὶ πλύνω., σέρ-
 νω καὶ σύρω. ἐβρυσιά (Δημ. Ζῆν στ. 214), ἀγκελωτός (αὐτ. στ.
 274), «ἀγκελωταῖς σαίτταις» (Ἀνών. περὶ τῶν Θησέως γάμων)
 6. καὶ τὰ Κύπρια ἀναφαντάρης (ἀναφαντήης) (Κυπρ. Σακελλ.
 λβ'), γυνή, μερρέχα (μυρρέχα;) (αὐτ. λγ').

3.) Ὑ εἰς α. θαγατέρα (θυγάτηρ). παρ' ἀρχαίοις καλινδεῖσθαι.
 (κυλινδεῖσθαι). Παρὰ Λεσβίοις τούναντιον σύρκες (σάρκες), πέσ-
 συρες (τέσσαρες), Βύκχος (Βάκχος), ἄμυδις (ἄμα). Ἴδε Matth.
 Gr. § 10, 4 καὶ Curt. St. 2. σ. 20. Σημειωτέον περὶ τοῦ θυ-
 γάτηρ ὅτι ὁ μὲν Curtius (Grundz: σ. 257.—8) μετὰ καὶ ἄλλων
 πολλῶν συγγενῆς νομίζει τῷ Σανσκριτικῷ duhitar, ἀρχ. Γερμανικῷ
 tho—tar, Γερμ. Tochter = ἡ ἀμέλγουσα· ὁ δὲ Bopp ἐκ τῆς ρίζης
 dhâ παράγει, ἐξ ἧς θῆσθαι (ἀμέλγειν), θηλώ, τήθη, τίθη, θηλυς,
 θήνιον = γάλα καθ' Ἡσύχιον, γαλαθηνός· τὰ λατινικὰ felare,
 femina, filius, filia (Curt. Grund. σ. 252). Ἐν Τραπεζοῦντι
 λέγεται ἔτι θάκ' (τό) ἢ θηλή. ὁ οὐ δοκεῖ μοι εὐθὺ ἐκ τῆς ρίζης
 ἄδθα γεγεννησθαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ τιθός παρεφθάρθαι (τιτθάκιον, θά-
 κιον, θάκ). Ἀλλὰ καὶ τοῦ οὔθαρ εἶη ἂν παραφθορὰ (οὐ) θα-
 (ρά)κ(ιον).

ς'.) 1. η εἰς ε. Συνέλκον (συνήλικον) ἰδὲ καὶ Θ'. 2. κρεμίζω
 ἐκ τοῦ κρημνίζω = ῥίπτω ἀπλῶς, ἢ καταρρίπτω, οὐχὲ δὲ ἐκ κρη-
 μνοῦ· τὸ δὲ κρεμίστ' (κρημνίσθητι), ἐν τῇ δημ. γκρεμίσου = ἔρρε,
 ἐς κόρακας· κρεμός = κρημνός, ἰδὲ ιγ'.) ζεμία—ζημία· καμέλ'
 (τό) = κάμηλος, ἀργαστέρ' (ἐργαστήριον), ἰδὲ καὶ β'.) 2. χέρος,
 χέρα (χῆρος, χήρα, ἐργάτες καὶ ἀργάτες (ἐργάτης) ἰδὲ καὶ β'.)
 2. τερῶ (τηρῶ)· ξερός (ξηρός), κερὶν (κηρίον), μερὶν (μηρίον),
 σέθα (σῆς) ἐν τῇ δημῳδαί σαράκι, βώτριδα, μόλιτσα· ἄκληρος
 (ἄκληρος) = τὰ τοῦ ἀποθανόντος ἱμάτια· ἐμσός (ἡμισυς) ἰδὲ θ'.)
 2. σπέλαιον (σπήλαιον) ἐν τοῖς χωρίοις, καὶ χωρίου τινός ὄνομα

Σπέλαια (ή) ή πήχε εκ του δημ. ή πήχη=πήχυς· ή νύφε (νύμφη), ή σκευοπλύτε=τόπος προς πλύσιν των σκευών, Πολίτες (Κωνσταντινουπολίτης), τεχνίτες (τεχνίτης), κλέφτες (κλέπτης), σέπουμεν (σήπομαι), εν Κύπρω σέπομαι· σεπίζω και σαπίζω (σήπω), ιδέ και β',) 2. κλεθρίν=κλήθρη (κλήθρα και κλήθρος· εν τη δημώδει σκλήθρος· επί Εύσταθίου εγένετο σκλήθρη· ή δέ κλήθρη φυλάσσει μέχρι και νυν τουνομα, υποβαρβαριζομένη δια προσθήκης του σ) (Εύστ. εις Όδ. Ε, 64)· άσκεμος (άσχημος)=δυσειδής· το άσχημος αντι άσχήμων άπαντά παρ μεταγενεστέροις (Πολέμ. φυσιογν. 16) και το υπερθετικόν άσχημότατος (Διογ. Λαέρτ. 2, 88)· όμοίως και το εύσχημος (Δί. Κάσσ. 44, 2 και Μ. Έτυμ.)· αλλά το έξ αυτού επίρρημα εύσχήμως αντι εύσχημόνως και παρ Έυριπ. Έκαβ. στ. 573. Σίδερο εν τη δημ. σίδερο (σίδηρος)· το ουδέτερον σίδηρον εϋρηται και παρ αρχαίοις (Έρόδ. 7,65), ενθα και γραφή σίδηρος φαίνεται. (Σχολ. Ίλ. 4, 151)· τα σίδηρα (Άρετ. σ. 65, 3). Θεοδώρ. εκκλ. ιστ. 2, 7 σελ. 76, 7· ιδέ και Lob. Path. σ. 21, 4)· βέχω (βήσω), ό βέχας, ή βέχα (βήξ), άγνέστικα ιδέ ά.) 4. Έτι εν ταίς των ρημάτων αύξήσεσιν ειτ' έξ α ειτ' έξ ε γενομένον το η τρέπεται εις ε· εγάπεσα (ήγάπησα) έρθα (ήλθον)· όμοίως και εν ταίς εκτάσεσι του χαρακτήρος α και ε έτίμεσα, εγάπεσα, αλλά εγέλασα. Και εν τη δημώδει ξέρα (ξηρά)=σκόπελος, υφαλος· μερι (μηρός), στέχω, και παρ ήμιν, εκ του παρακειμένου του ιστημι παρεσχηματισμένου παρ μεταγενεστέροις εστήχω (Άνθολ. app. 65, 4). έξ ου εγένετο το στήχω (Άλεξ. Άφροδ. προβλ. 1, 49 και νέα Διαθ. και εκκλ. συγγρ.)· έξ ου το στέχω· απόστημα (άπόστημα)=εμπύημα. Θεριό (θηρίον), παρ ήμιν θερίον· γιερός (εκ του υγιηρός), φόρεμα (φόρημα)=εσθής, ένδυμα, δ και παρ τω σχολ. του Όμήρου άπαντά L (Ίλ. 5,705)· πλερόνω (πληρόω)=αποδίδωμι αποτίνω· εν δε ταίς αύξήσεσι των ρημάτων εϋρηται παρ Mullach (Gr. d. gr. Vfs. σ. 94) το Ρόδιον ένοιξεν αντι ήνοιξε. Πρβλ. ά.) 2 και λγ').

2) Η εις α· τουφα αντι τύφη ιδέ έ.) 1, διαπάνά (δαπάνη) ιδέ

λά.) 1 σημ. 3 ὑποσ. (10)· παλομύδα (πηλαμύς), ψαλαφῶ (ψηλαφῶ)=αἰτῶ· ἀθάλα (αἰθάλη), κοῦρνα ἰδὲ 24 δ'.) 2) 6'.) κοτύλα (αὐτ.), ἀράχνα, σαργάνα, ἀνάγκια ἰδὲ λά.) 1 σημ. 1 ὑποσ. (10)· κόρδα ἰδὲ κδ'.) 2) 6'.), ἀκόμαν, ἐν τῇ δημ. ἀκόμη, ἐκ τοῦ ἀκμήν, σημαίνοντος ἔτι παρὰ μεταγενεστέροις ἰδὲ Pierson Μοιρ. σ. 79 καὶ Lob. Phryg. σ. 123)· μαρουκοῦμαι=μηρυκῶμαι, ἐν Κύπρῳ μαρουτζοῦμαι (Κύπρ. Σακελλ. λβ').

3.) η εἰς ω· βλωχών' (τό)=βλήχων· τὸ ὑποκορ. βληχώνιον παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 5,36. Θωκάρ'=θήκη· τὸ ὑποκ· θηκάριον παρὰ Βυζαντιακοῖς.

ζ'.) 1. Ω εἰς ε' δέχω (διώκω), ἔδεξα (ἐδίωξα), ἄρθεπος ἐν Ἀργυρουπόλει, ἄρθωπος καὶ ἄθρωπος (τοῦτο καὶ ἐν Κρήτῃ ἄσμ. Κρητ. σ. 25. Λ. 12) καὶ ἄνθρωπος ἐν Τραπεζοῦντι, ἰδὲ ιγ'.) ἄλεποῦ (ἀλώπηξ), ἐν τῇ δημ. ἀλωποῦ· θέπεκας (θώς).

2. Ω εἰς ου· οὔς ἀντὶ ὧς (ἔως), τοῦν=τῶν· ἰδὲ κγ'. ι, σουρὶν (σωρός), τζουμίζω (ἐκ τοῦ ζωμός, ζωμίζω) = πιέζων ἐκθλίβω τὸ ὑγρὸν· πουρνά (πρωῖνά, πρωνά (ἐν Κύπρῳ πωρνόν «μὰ παππαδῖά ποῦ τὸ πωρνόν ἔλαμνε μὲ κατάραις» Κύπρ. Σακελλ. σ. 120. δίστ. 283), προυνά, πουρνά)= πρωί, ἰδὲ θ'.) 2. πουλῶ (πωλῶ)· τοῦτο καὶ ἐν τῇ δημῳδαί, καὶ ἐν τῇ ις' ἑκατονταετηρίδι «μὴ νά ἔχης τίποτες βιβλιό νεό, νά μου πουλήσης ;» (Δημ. Ζην. στ. 1). ἐμοῦν (ἡμῶν), ἐσοῦν (ἐσῶν=ὕμῶν), ἀτουν (ἄτων=αὐτῶν) ἰδὲ λά.) σημ. 2. Καὶ τὰ δημῳδῆ ρουθοῦνι (ῥώθων) παρ' ἡμῖν ῥωθών', κουδοῦνι (κώδων), παρ' ἡμῖν κωδών', φλησκοῦνι (βλήχων) παρ' ἡμῖν βλωχών', σαποῦνι (σάπων), παρ' ἡμῖν σαπών κουροῦνα (κορώνη,) παρ' ἡμῖν κορῶνα· κάρβουνο παρ' ἡμῖν καρβών' ἐκ τοῦ Λατινικοῦ carbo—onis). κουφός, κουφαίνομαι. παρ' ἡμῖν κωφός, κωφοῦμαι. ζουμί, παρ' ἡμῖν ζωμίν· πηγοῦνι (ἐκ τοῦ πώγων)· κουπί, παρ' ἡμῖν κωπίν· τὸ ὑποκορ κωπίον. καὶ παρ' ἀρχαίοις. Τοιαῦτα καὶ τὰ θεσσαλικά Ἀπλοῦνι (Ἀπόλλωνι), Σουσίπαρος (Σωσίπατρος), Κραννουνίων (Κραννωνίων), γνούμα, ἀνάλουμα, κοινάουν (κοινάων), τοῦν (τῶν), πολιτάουν· ἰδὲ Ahrens add. II. σελ. 533.

3. Ει εἰς ε. Ὀνερον (ὄνειρος)· τὸ οὐδέτερον ὄνειρον καὶ παρ' ἀρχαίοις (Ὀδ. 4,481. Αἰσχ. Χοηφ. 541. 550. Σοφ. Ἡλ. 1390. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 517. 528. Ἡρόδ. 7, 14. Ἀνθολ. 9, 243, 3.); τὸ ἡμέτερον ὄνειρον καὶ ὄναιρον γράφειεν ἄν τις κατὰ τὸ Κρητικὸν ἄναιρον (ιδεὲ γ'.) 1), ὡς ὄναιον τὸ κύπαιρος· διάφορον δὲ τὸ μεσόγαιον, ἔγγαιος ἐκ ρίζ. γα. ιδεὲ C. St. 4. σ. 301 καὶ Γρηγ. Κορίνθ. de dial. σ. 251. Μαερεύω (μαγειρεύω) ιδεὲ κ'.) Γ. ιδεὲ πλείον (πλειόν) ιδεὲ λά.) σημ. γ'. ὑποσ. (10).

ή.) Πρόσθεσις φωνηέντων.

α. ιδεὲ ά.) 4.

ε. Ἐλέπω (βλέπω), ἐσύ, ἐσέν, ἐσᾶς (σύ, σέ, ὑμᾶς), ἐφτωχός (πτωχός) ἔχτησκοῦμαι (κτώμαι), ἐφτάνω (φθάνω), ἐτότες καὶ ὀτότες καὶ ὀτότε (τότε), ἐβδέλλα (βδέλλα), ἐγνωρίζω ἐγνώριμος (γνωρίζω=γιγνώσκω, γνώριμος), ἐδρύδ' καὶ δρύδ' (δρῦς).—Ἡ προσθήκη τοῦ εὐρηται καὶ ἐν πλείσταις λέξεσι τῆς τε Βυζαντιακῆς καὶ τῆς δημώδους γλώσσης· οὕτως ἐθεραπεύσης ('Αλεξ. Κομν. ποίημ. παραιν. στ. 502 Carm. gr. Wagner). ἐβλέπεις (αὐτ. στ. 469), ἐσβύση ('Εμμαν. Γεωργιλλ- τὸ θανατ. τ. Πρόδ. στ. 489), ἐβυθίζει (Μανόλ. Σκλάβ. « ἡ συμφορὰ τῆς Κρήτης κτλ. στ. 42), ἐσμίγομαι (Mullach Δημ. Ζῆν. στ. 78)· τοῦτο καὶ παρὰ Γιωργιλλᾶ «καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται» (Κορ. Ἄτ. τ. 2. σ. 309). Τῆς προσθήκης ταύτης τοῦ ε ἐκ βαρβαρώσεως τῆς γλώσσης καὶ ἀλογιστίας τὸ πλεῖστον γενομένης, εἰ καὶ εὐρηται καὶ παρ' ἀρχαίοις παραδείγματά τινα, τὰς αἰτίας ἐξεθέμεθα ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ. Προστίθεμεν τούτοις καὶ τὰ Κύπρια ἐγλέπω (βλέπω), ἐγρουνίζω (ἐν τοῖς ἡμετέροις χωρίοις ἐγρωνίζω)=γνωρίζω. ἐβουβόνω (βουβόνω), ἐπιάνω (πιάνω), Κύπρ. Σακελλ. λγ'. Ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων τὸ ἐχθές (χθές), ἐρυθρός (ρίζ. ρυθ. Λατιν. ruber, Γερμαν. roth). ἐλαφρός (ρίζ. λαφ, Λατ. levis Γερμ. leicht). ἐθέλω καὶ θέλω ἐμὲ καὶ με, Λατ. me, Γερμ. mich.

εἰσικιά, ἐν τῇ δημώδει ἰσικίος· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ἀλιμέγω (ἀλμέγω ἀντὶ ἀμέλγω)· περὶ τοῦ διαπάνα, ἐλεημοσύνια, ἀνάγκια, πλείον γενήσεται λόγος ἐν λά.) 1 σημ., γ'. ὑποσ. (10).

Πολλὴν δ' αὐτοῦ ποιοῦνται χρῆσιν: οἱ Τοῦρκοι: ἐν τοῖς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένοις πόλεων ὀνόμασιν. οὕτως Ἰσμύρ (Σμύρνη), Ἰσμίτ' (Σμίτη, ἢ Νικομήδεια), Ἰσκιουτάρ' (Σκούταρι, ἢ Χρυσόπολις,) Ἰσκουρζά (Διο)σκουριάς), Ἰσκάμπ (Σκάμπαι, πόλις τῆς ἄνω Ἀλβανίας, Ἐριδανός), Ἰσνίχ (Νίκαια), Ἰμπουράρ (χωρίον τῆς Παφλαγονίας (Κι)βυρα), Ἰστιμπ (πόλις τῆς Παιονίας, Στοβοί), Ἰφράτ (Εὐ)φράτης).

ο. ὁσήμερον (σήμερον), ὀχτές (χθές): τούτοις προσκεκόλληται τὸ ο τοῦ τέλους τῆς ἡγουμένης λέξεως «ὡς ΤΟ ΧΤΕΣ» (τ' ὀχτές) «ὡς ΤΟ ΣΗΜΕΡΟΝ» (τ' ὁσήμερον): ὡσπερ ἐν τῷ ἡγῆ, ὁ νῶμος κτλ.. περὶ ὧν ἰδὲ ἐν λζ'. ἐν τῇ προθέσῃ ἀντί, ἀντίς· ὀδόντ', ἐν τῇ δημῶδει δόντι: παρ' ἀρχαίοις δὲ Ὀβριάρεως (Βριάρεως), ὀκρυόεις. (κρυόεις, κρύος): ὀκέλλειν (κέλλειν), ὀδύρομαι (δύρομαι) ὀδοῦς (λατιν. dens, Γερμ. Zahn. ἰδὲ καὶ Durt. Grundz, σ. 244): ὀμόργνυμι (μόργνυμι), ὀνυξ ἐκ τοῦ νύσσειν, παρ' ἡμῖν νύχ', ἐν τῇ δημῶδει νύχι, ἃ ὡσπερ καὶ τὸ δημῶδες δόντι παραφθαρέντα καὶ ἀποβαλόντα τὸ ἀρχτικὸν φωνῆεν προσήγγισαν τῇ ἀρχαιοτάτῃ μορφῇ· ὀδάξ (δάκνω). ἴδε Kühn. Gr. § 44. Krüg. Spr. 2 Th. I H 7, 2, 1—4. Matth. Gr. § 11, 1.

θ'.) 1. Ἀποκοπή.

Ἡ ἀποκοπή, ἢτοι ἀποβολὴ τῶν τελικῶν φωνηέντων πρὸ τῶν συμφώνων, ἧς πολλὴ ἐστὶν ἡ χρῆσις ἐν ταῖς διαλέκτοις ἐπὶ τῶν προθέσεων ἀνά, κατὰ, ἀπό, ὑπό, ποτὶ, ἀμφὶ (περὶ παρὰ Λεσβίοις) καὶ τοῦ μορίου ἄρα (ἰδὲ Kühn. gr. § 42, 2, 3, 4, 5), παρ' ἡμῖν εὔρηται ἐν τῇ περί, πορπατῶ, ἐν τῇ δημ. περπατῶ, ἀποργελῶ (περιγελῶ) ἰδ. ἀ.) 4 καὶ β'.) 3, τῇ ἀπό, ἀφκά' (ἀπό—κάτω), ἐν τῷ τῆς δημῶδους ἀπ' καὶ τῷ παρ' ἡμῖν ἀπ' καὶ ἄς· τῆς κατὰ ἐν ἐνὶ μέμνημαι παραδείγματι τζαμμῶνω (ἐκ τοῦ καμμύω, καταμύω): τῆς δὲ μετὰ ἐν ἀρχῇ πρὸ φωνήεντος ἐξεθλίβη τὸ α καὶ οὕτως ἀπαντᾷ παρ' ἡμῖν ὁ τύπος μετ', φωνήεντος ἐπομένου (μετ' ἐμέν), ἐν δὲ τῇ δημῶδει αὐτὸ μὲ (πρὸ φωνήεντος μ'), ἀποβληθέντος καὶ τοῦ τ, ὃ παρ' ἡμῖν μόνον πρὸ συμφώνου γίνεται. Συχνοτάτη δ' ἄλλως ἐστὶν ἡ ἀποκοπή ἐν ταῖς καταλήξεσιν, ὡς

ἐφεξῆς ἐν ταῖς τῶν ὀνομάτων κλίσεσιν ὀψόμεθα. Περὶ τοῦ ἄρα, αἰὲ παρ' ἡμῖν ἄρ, ἰδὲ λή.) 2.).

2. Συγκοπή.

Ἡ συγκοπή, ἥτοι ἡ ἀποβολὴ φωνηέντων ἐκ τοῦ μέσου τῶν λέξεων, πολυειδῆς ἐστὶ παρ' ἡμῖν. Ἐνταῦθα παραθήσομαι παραδείγματα τινά, ἐφεξῆς δὲ πλεῖστα τοιαῦτα εὐρήσομεν· συνέλκον (συνήλικον), Παρασκευῆ (Παρ(α)σκευῆ) ἐν Τριπόλει, ἐν Κρήτῃ δὲ Παρασκῆ⁽¹⁾ (Ἰ. Ἀσμ. Κρητ. σελ. 60 στ. 9), ἄγρος καὶ ἄγριος, ἐν δὲ συνθέσει καὶ παραγωγῇ αἰὲ ἄγρ (ἄγραϊίδον, ἀγρόσυκον, ἀγροστάφυλον, ἀγρεύω), ζμάρ' (ζ(υ)μάρ' = ζύμη), ζμόνω (ζ(υ)μόνω = ζυμῶ), ὑστρυνός, ὑστερ(ι)νός, μεσημερνός (μεσημερ(ι)νός = μεσημβρινός, καθημερνά (καθημερ(ι)νά) = καθ' ἡμέραν (ἐπίθετον καὶ ἐπίρρημα)· καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ (ἐκδ. 1876, σ. 62 στ. 1) «καθημερνὸ θέλω τήνε διατάσσει»· τὸ καθημερινός ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τῶν ἀρχαίων (Πλουτάρχ. Λουκ. Ἀνθολ. πρβλ. Lob. Phryg. σ. 53). φαθιν (ψίαθος), μέλτα, πληθυντικός τοῦ μέλι (μέλ(ι)τα), γάλτα, πληθ. τοῦ γάλα (γάλ(α)τα, ἀντὶ γάλακτα. Ὁ τύπος γάλατος, γάλατι ἀπαντᾷ καὶ παρ' ἀρχαίοις, παρὰ Γραμματικοῖς, παρὰ Φερεκράτει παρ' Ἀθηναίῳ 6, σ. 269 A γάλατι ἐκ διορθώσεως Dindorf, καὶ ὡς ἀκλιτον Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 961,51. ἰδὲ Passow λεξ. ἐν λ. γάλα)· ἐμσός, ἐμσέσσα, ἐμσόν (ἡμισυς, ἡμίσεια, ἡμισυ) ἐκ τύπου ἡμισός, ἐν τῇ δημῳδαί μισός· ὀχτεζνός = χθεσινός (ὀχτεσ(ι)νός)· γέλτα, πληθ. τοῦ ὄ και τὸ γέλως (γέλ(ω)τα)· ἄφς (ἄφ(ε)ς, τοῦτο μᾶλλον ἀκρωτηριασθὲν ἐγένετο ἄς καὶ κεῖται παρ' ἡμῖν τε καὶ ἐν τῇ δημῳδαί ἐπὶ παρακελεύσεως, ἄς τρώγωμε, ἄς ἔρχονται (ἐσθίωμεν, ἐρχέσθων)· οὕτω καὶ ἐν τῇ καινῇ Διαθήκῃ τὸ ἄφες «ἄφες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἡλίας σώσων αὐτόν» (Ματθ. 27,49)· ἰδὲ καὶ Κορ. Ἀ. τ. Α'. σ. 98, ὧ πιθανὴ δοκεῖ καὶ ἡ ἐκ τοῦ ὡς παραφθορὰ αὐτοῦ· οὐκ ὀρθῶς, ἔμοιγε δοκεῖν· ὁ τύπος ἄφς εὔρηται καὶ ἐν ποιήματι τῆς 15 καὶ 16 ἑκατονταετ. οὕτως ἐν Ἐρωτοκρ. σ. 199· «ἄφς

(¹) Καὶ ἐν Μάνῃ ἡ Παρασκευῆ—Παρασκῆ λέγεται· ὡς ἐν τῷ μυρολογίῳ ε^πε, Διγορίτσα Παρασκῆ, Κόρη μ', ἂν πᾶς ε' τὴν κάτου γῆ»... σημ. I. Γ. Θ.

τονε τὸν Ἑρωτοκρίτον καὶ πιάσε τὴν βουλήν μου»· ὁ οὐκ ὀρθῶς διορθοῖ γράφων ἄφες τον ὁ Πολυχρόνιος Φιλιππίδης.

Ἄκλουθῶ (ἀκ(ο)λουθῶ). καὶ ἐν Ἑρωτοκρίτῳ «τὸ δεύτερο ἀκλουθᾶ του» (ἐκδ. 1876, σ. 56, στ. 29) καὶ ἐν τινι δημῳδαί ᾄσματι «τὰ δύο μου ἀδέρφια μ' ἀκλουθοῦν» Kind Anth. neugr. Vlsl. σ. 1174. στ. 8) σκοῦμαι (σ(η)κοῦμαι, ἐγείρομαι· εὔρηται τοῦτο καὶ ἐν τῷ τοῦ Kind. Anth neugr. Vlsl. σ. 156 στ. 8) καὶ ποῦ τὸν σκώση ἀπὸ σᾶς» καὶ ἐν στ. 11 «μὲ τὸνα χέρι τὸσκώσε» καὶ ἐν σ. 166. στ. 7. «τί τώρα σκώθη» ἔγχα (ἐν(ε)κα), ἰδ. λς'. ἐν λέξ. φέρω, ἔξα (ἐκουσα ἐν τοῖς χωρίοις) ἄδρ. τοῦ ἀκούω, ἐποῖκα (ἐποί(η)κα ἀντὶ ἐποίησα), ἐκάθσα (ἐκάθ(ι)σα)· πρόφερε ἐκάτσα· ἐκαμάτσα (ἐκαμάτ(ι)σα) = παρέσχον ἐργασίαν· ἐπότσα (ἐπότ(ι)σα)· ἐφευγάτσα (ἐφευγάτ(ι)σα), = δρασμὸν ἐμηχανησάμην τινί· ἐφάσα (ἐφά(γ)(ι)σα), ἐνθα ἐξεκρούσθη καὶ τὸ γ, ἰδὲ κ'.) Γ. = ἐσίτιστα· ἐσάψα (ἐσάπ(ι)σα), ἀβούτς (ἀβούτ(ω)ς = οὔτως ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ ιθ'.), ἀγραϊῖδον (ἀγρ(ι)αί(γ)ῖδον) (ἰδὲ κ'.) Γ.) = ἀγρία αἶξ, παρὰ μεταγενεστέροις αἶγαγρος· κορφὴ (κορ)υφή), καὶ ἐν Ἑρωτοκρίτῳ «εἰς τὴν κορφὴν» (σ. 57, στ. 2) καὶ ἐν τῇ δημῳδαί κορφὴ, κορφοβλάσταρον (ἀκρέμων), κορφοβοῦνι ἄκρα, ζυγός), κορφολογῶ (ἀκρίζω). — Κουρφεύκουμαι (ἐκ τοῦ κορυφή, κορυφεύομαι) = ἀλαζονεύομαι, καυχῆτιῶ, ἰδὲ γ'.) 3. σκορπός (σκορπίος), Ἄρμέγκον (Ἄρμέν(ι)κον, ἀντὶ Ἀρμενικόν)· οὔτω καὶ Τριπολίτκον, Σουρμενίτκον, χωρέτκον (χωρέτ(ι)κον, ἐκ τοῦ χωρέτες ἀντὶ χωρίτης) κτλ. σχαριάτκα, διπλῆ συγκοπή (σ(υγ)χαριάτ(ι)κα) = μῆνυτρα, τὰ ἐν τῇ δημῳδαί λεγόμενα συγχαρίκια, ἀ καὶ ἐν τῇ Β'. ἑκατονταετηρίδι ἐλέγετο «τὰ συγχαρίκια, Δέσποτα» (Πτωχοπρ. βιβλ. Β'. στ. 599 Ἄτ. Κορ. τ. 1. σ. 322)· σχαριάζω (σ(υγ)χαριάζω) = μῆνύω τινὲ χαρμόσυνόν τι. Ἐν Anth. neugr. Vlsl. Kind εὔρηται καὶ ἡ λέξις σχαρήκιν (γράφε σχαρίκιν) (σ. 8, στ. 68)· σκόρδον (σκόρ(ο)δον), τοῦτό τε καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα καὶ παράγωγα εὔρηται καὶ παρὰ μεταγενεστέροις· σκόρδον (Κράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ, 6,82. Γεωπ. 12,30.) ἐσχορδισμένος (Ἐτυμ. Μ. σ. 384, 51) σκόρδιον (Διοσκ. 3,125,

σκορδοειδής (Διοσκορ.) σκορδόπρασον (Διοσκ.) σκορδοφαγία κτλ. Ἐκ τῶν ἀρχαίων παρατιθέμεθα τάδε τὰ παραδείγματα· θύρδα (θύραζε) γλακτοφάγος (γαλακτοφάγος), μαλκός (ἀντὶ μαλθακός (ἀντὶ μαλακός Ἡσυχ.), θράσσω (ταράσσω), κεβλή (κεφαλή, (Καλλιμ.), πάλμη (παλάμη, Ἡσυχ. Λατ. palma), πλοχμός (πλόκαμος)· ἰδὲ Kühn Gr. § 43 καὶ 45. Ἀλλὰ τερατώδης ἐστὶ παρ' ἡμῖν ἢ τῶν καταλήξεων ἐν τοῖς ὀνόμασι συγχοπὴ τε καὶ ἀποκοπὴ· οἶον ἀνθρώπος, γεν. ἀνθρώπ', πλ. ὄνομ. ἀθρώπ', αἰτ. ἀθρώπς, ἐν τοῖς ὑποκοριστικοῖς παιδὶν (παιδί(ο)ν, ὡτὶν χαρτὶν κτλ., ἐν οἷς ἢ δημώδης μετὰ τοῦ ο καὶ τὸ ν ἀποβάλλει, παιδί, χαρτὶ λέγουσα· ἢ ἀποβολὴ τοῦ ο ἐν τοῖς εἰς ἰον ὀνόμασιν ἀπαντᾷ καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐν ἑταιρῶν ὀνόμασιν, οἶον, Ἀχέσιον (Ἀχέσιον, ἐπιγρ. 511), Ἐλευθέριον (Ἐλευθέριον, ἐπιγρ. 704), Καλλίστιον (Καλλίστιον, ἐπιγρ. 1898. Φιλημάτιον), ἐπιγρ. 506 ἐν Rœckh Gr. Inscript.)· ἐν δὲ τοῖς εἰς ἰον προπαροξυτόνοις παρ' ἡμῖν ἄρδην ἢ ὑποκοριστικὴ κατάληξις ἐξηφάνισται· ὀμμάτ' (ὀμμάτιον,) ὀψάρ' (ὀψάριον) κτλ. ἀλλ' ἐν Τριπόλει καὶ Κερασούντι λήγει καὶ ταῦτα εἰς ἰν. ὀμμάτιον, ὀψάριον κτλ.

ι.) Ἀφαίρεσις φωνηέντων ἀπλῶν ἢ μετὰ συμφώνων συνημμένων.
 Ξύγαλον (ὀξύγαλα), ρεύκουμαι (ἐρεύγομαι), ξυμυτός (ὀξύμυτος) = ἀλαζών· ῥωτῶ = ἐρωτῶ, ἔπε (εἰπέ), σπαλίζω (ἀσφαλίζω; = κλείω· ἰδὲ ἀ.) 4. ἔνυχ' = ἔνυξ· ἐν τῇ δημ. νύχι. ξερῶ (ἐξερῶ), ἐν τῇ δημ. ξερνῶ. στοῦδ' (ὀστεοίδιον, ὀστούιδιον, (ὀ)στοῦδ(ιον)) = ὀστοῦν, ἐν τῇ δημ. κόκκαλον ψάρι ἐν τῇ δημῶδει (ὀψάριον), παρ' ἡμῖν ὀψάρ' = ἰχθύς· στρεῖδι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀστρεῖδ', (ὀστρεῖδ(ιον)) = ὀστρεον· μάτι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀμμάτ' (ὀμμάτ(ιον)), = ὀφθαλμός· φρύδι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀφρύδ' (ὀφρύδ(ιον)) = ὀφρύς. Krüg. Sprl. 2 Th. IH. § 8. Σπλαχνικός (ἰδὲ καὶ ἰγ'.) ἀντὶ εὐσπλαχνικός· σπλαχνίσκουμαι ἀντὶ εὐσπλαχνίζομαι· καὶ ἐν τῇ νέᾳ Διαθήκῃ (Ματ. θ. 50, 34) σπλαγχνίζεσθαι ἀντὶ εὐσπλαχνίζεσθαι· θυμοῦμαι ἐν τῇ δημ. θυμᾶμαι ἀντὶ ἐνθυμοῦμαι = μέμνημαι. οὕτως εὔρηται καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ (Παραλ. 1, 28, 9) θύμημα ἀντὶ ἐνθύμημα = ἔννοια.

ιά.) Δίγαμμα ὡς β, ἢ γ, ἢ βγ.

Βρακίν, καὶ παρὰ Λεσβίοις βράκα, ⁽¹⁾ περὶ οὗ ὁ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Β, 252 τάδε σημειοῦται· «οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ Ῥωμαῖοι μὲν βράκαν φασίν, ἕτεροι δ' ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι.» Τὸ ἡμέτερον βρακίν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ δημῳδαίᾳ εἴθισται (βρακὶ καὶ βράκα οὐδεμία) ἀμφιβολία ὅτι ἐκ τοῦ Λατινικοῦ bra(c)cae παρέμεινεν· ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ Διοδώρῳ 5,30 ὁ τύπος βράκαι.—Ἀβούτς ἐν τοῖς χωρίοις ἐκ τοῦ ἄφούτ(ω)ς· ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ θ'.) 2.—Οὔγια ⁽²⁾ (οἶα, ὄα καὶ ὦα=Saum). οὔβα (ὄη, οἶη, οὔα καὶ οὔον=Sprerberbaum). ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Δουκαγγίῳ, οὔβα (οὐδέτερον πληθ. Κορ. Ἀτ. τ. 5. σ. 269), ὅπερ κακῶς ἐρμηνεύει ἕνα ἀντὶ sorbus· ἐσήμαινε προσέτι καὶ τὴν σταφυλὴν, ἐξ οὗ καὶ τὸ Λατινικὸν ἕνα· ἐν τῇ δημῳδαίᾳ λέγεται σουρβιᾷ ἐκ τοῦ λατινικοῦ sorbus.—ὠβγόν, ἐν τῇ δημῳδαίᾳ ἀβγόν, ἐν τοῖς χωρίοις ὠβόν. παρ' Ἀργείοις ὠβεον, λατινικὸν ovum. Βοιάκιν ἐν Τριπόλει, ξύλον, ὦ τὸ πηδάλιον ἐπιστρέφουσι. «Λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς οἰάκια ξυλήφια τινά, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον» (Εὐστ. εἰς Ὀδύσσ. Ε'. σ. 1533). Ἐν Κύπρῳ λέγεται βοῦνα ἀντὶ γοῦνα. ἀβοράζω ἀντὶ ἀγοράζω (Κύπρ. Σακελλ. λζ'), ἐν οἷς οὐδ' ἔχνος ὑπάρχει F, ἀλλὰ τὸ γ ἐτράπη εἰς β. ἡ λέξις γοῦνα (σιούρα) ἀπαντᾷ παρὰ Πορφυρογεννήτῳ, Ἐτυμολόγῳ, σχολιαστῇ Λυκόφρονος καὶ Μοσχοπούλῳ (Λεξ. ν. Σκαρκ. ἐν λ. γοῦνα) Περὶ F ἰδὲ Kühn, Gr. σ. 74 καὶ ἐξ.

ιβ'.) Συμφώνων ἐναλλαγή.

1. γ εἰς β, στέβος (στέγος). στεβάζω (στεγάζω)· τοιαῦτα καὶ

⁽¹⁾ Καὶ ἐν Ἀλαγονίᾳ βράκα λέγεται· ὡς ἐν τῷ ἄσματι «Γύρισ' ἀνέμη γύρισε βράκα».

⁽²⁾ Καὶ ἐν Ἀλαγονίᾳ [οὔγια (ὦα)· ὡς ἐν τῇ παροιμίᾳ «Τήρα οὔγια, πάρε πανί, τήρα μάνα, πάρε παιδί». σημ. I. Γ. Θ.

τὰ ἐν ιά.) μνημονευθέντα Κύπρια βούνα, ἀβοράζω. Τοιοῦτον καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ βλήχων ('Αττικῶς), γλάχων, γλαχὺ (Βοιωτικῶς καὶ Δωρικῶς), γληχὼν ('Ιωνικῶς). ἔτι βλέφαρον, γλέφαρον Δωρικῶς. ἔπιθε Curt. Grundz. σ. 481). Ὁμοίως Βοιωτικῶς βανά = γυνή.

2. δ εἰς γ. δίγω (δίδω) = δίδωμι, ἐν τῇ δημῳδαί δίδω καὶ δίνω. Παρ' ἀρχαίοις τῆς τροπῆς ταύτης οὐχ εὔρον παραδείγματα, ἀλλὰ τῆς τοῦ γ εἰς δ. δνόφος (γνόφος), ἀδνόν Κρητικ. (ἀγνόν), διαφοῦρα λακωνικῶς (γέφυρα). (ιδε Curt. Grundz. σ. 535 καὶ 492). τοιοῦτο καὶ τὸ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος δλυκὸ (γλυκὸ) = γλυκὺ καὶ τὸ ἐν Κρήτῃ δροικῆξῃ ἀντὶ γροικῆξῃ (ἄσμ. Κρητ. σ. 58. στ. 1).

3. θ εἰς φ. φαλαμίδ' (θαλάμη), ἢ ἐν τοῖς κιβωτίοις ἀνωθεν μικρὰ θήκη· φλιβερός καὶ θλιβερός, γναφίν (γνάθος). οὕτω καὶ τὰ Αἰολικὰ φήρ (θήρ), λατιν. fera· φοίνας ('Αλκμ. 6) = θοίνας. φλᾶν, φλίβειν (θλᾶν, θλίβειν). ἐν Ἡπειρωτικῇ ἐπιγραφῇ φεός καὶ φύειν ἀντὶ θεός καὶ θύειν· «τίνι καὶ φεῶν ἢ ἡρώων εὐχόμενοι καὶ φύοντες ἀμεινον πράσσοιεν». (Curt. Grundz. σ. 484 καὶ ἐξῆς). ἰδὲ καὶ Kuhn Gr. § 28 A. καὶ λεξ. Passow ἐν λ. φλᾶν. Ἐν τῇ δημῳδαί Φήβα ἀντὶ Θῆβαι, δ ἡμαρτημένως γράφει δ Curtius Grundz. σ. 485) Fibae ἀντὶ Fiva (Φήβα).

4. κ. εἰς γ. Τῆς προθέσεως ἐκ τὸ κ. τρέπεται εἰς γ πρὸ τοῦ β, δ καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐγδύζω (ἐκδύω), ἐν τῇ δημ. γδύνω· ἐγβάλλω ἐν τοῖς χωρίοις (καὶ ἐν ἐπιγραφῇ Ἰωνικῇ «ἦν δέ τις ἐγβάλλη τῶν δούλων τὴν κόπρον» C. St. 5, σ. 267, στ. 4 ἐν Τραπεζοῦντι μεταθέσει ἐβγάλω, ἐν τῇ δημῳδαί βγάλω (ἐκβάλ-λω). ἐγβαίνω (χωρ.) ἐβγαίνω (Τραπεζ.) βγαίνω (δημ.) = ἐκβαίνω· ἐγδέρω, ἐν τῇ δημ. γδέρνω = ἐκδέρω· ἐγλυτόνω ἐν τῇ δημ. γλυτόνω = ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω καὶ μέσον = ἀπαλλάττομαι, ἰδὲ ιγ'.) Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀρχαῖα ἐγ Διονυσίων, ἐγ Μεγάρων, ἐγ λιμένος (Kuhn. Gr. § 14. σ. 55). ἐγῆληθίωντι = ἐξειληθῶσι (Curt. Grundz. σ. 550). ἔτι ἐγδοσις, ἐγλείπειν, ἐγδιδάξασθαι, ἐγ Βακ-

χιδῶν (Kühn. Gr. § 60, ά.) 1 Anm. 1). Οὕτω καὶ γνάμπτω ἀντι κνάμπτω (ιδ. Passow λεξ. ἐν λ. κνάμπτω καὶ Curt. Grundz. σ. 536) γράστις (ἐξ οὗ καὶ τὸ δημῶδες γρασίδι, Γερμ. Gras) ἀντι κράστις, Ἀγβάτανα ἀντι Ἐκβάτανα. Προστίθεμεν τούτοις καὶ τὰ Ἀλεξανδρεωτικά ἐγ βασιλέως, ἐγλελειμμένα, γναφεύς, παρεπιδειγνύς κτλ. (ιδε Sturz de dial. Maced. σ. 125). Καὶ παρὰ Βυζαντιακοῖς ἐν τῇ **ΙΒ'** ἑκατονταετηρίδι εὑρηται τῆς τοιαύτης τροπῆς παραδείγματα οὕτω παρὰ Σαχλήκη (Carm. graec. Wagn. σ. 82 στ. 96) «ἐγδέχεται» (στ. 120) «ἐγδέχονται» (αὐτ. σ. 92 στ. 393) «γδικαιωθῶ» (στ. 646) ἀνέγλυταις».

5. κ εἰς χ. Τῆς προθέσεως ἐκ τὸ κ ἐν ταῖς συνθέσεσι πρὸ τοῦ π τρέπεται εἰς χ ἀχπάνω (ἐκ—σπάω) ἐκριζῶ, ἀχπαράγουμαι (ἐκπαράγουμαι ἐκπαράγομαι) = ἐκπλήττομαι· τοιοῦτον φαίνεται καὶ τὸ ἀχταλεύω = σκάπτω, οὗ ἀγνωστος ἐμοί ἢ πρώτη μορφή· παρ' ἀρχαίοις πενιχρὰ εὑρηται τῆς τοιαύτης τροπῆς παραδείγματα· ἀτρεκῆς (ἀτρεχῆς), πανδόκος, ξενοδοκεῖν (πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον), δωροδόκος, προσδοκάω. Παρ' ἡμῖν οὐκ ἔστιν ἀνεκτὴ ἢ δύο ψιλῶν σύμπτωσις, ὅποτε τὸ πρῶτον ὀφείλει δασύνεσθαι· χτυπῶ, φτύζω, ἐχτησκοῦμαι, φτύρκομαι, ἀφκά' (κτυπῶ, πτύω, κτῶμαι, πτάρνυμαι, ἀπὸ κάτω)· τοῦτο καὶ ἐν τῇ δημῶδει· χτυπῶ, φτυῶ (πτύω), φτερό, χτένι κτλ. ἐν δὲ τῇ συμπτώσει δύο δασέων ψιλοῦται τὸ δεῦτερον· ὀχτῆς (ἐχθῆς), ἐφτάνω (φθάνω), φτεῖρα (φθείρ), ὀχτεζνός (χθεσινός).

6. χ καὶ φ εἰς κ καὶ π. 'κί (οὐχί) καὶ παρ' Ἰωσιν οὐκί· σκίζω (σχίζω), ἐξ οὗ σκιστόν (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον), μοῦσκος ἐκ τοῦ μόσχος = εὐωδία· ἄσκειμος (ἄσχημος) = δυσειδής, σκάνω (σχάζω), σκάσμαν (σχάσμα), σκοινέν (σχοινίον), σπάζω (σφάζω), μουσκάρ' (μοσχάριον) σπεντάμ' (σφένδαμνος), σπίχκομαι, σπίγγω (σφίγγομαι, σφίγγω), σπουγγίζω ἐν τῇ δημ. σφογγίζω· σποντύλ' (τὸ) παρ' ἀρχαίοις σπονδύλιον· (ιδε 10). Παρατιθέμεθα καὶ τινα παρὰ Κρησὶ καυκοῦμαι (καυχῶμαι), μόσκος (μόσχος), σκίζω (σχίζω), σκολειό (σχολεῖον), παρ' ἡμῖν σχολεῖον, ἄσκημος (ἄσχημος ἐν τῇ δημ.) (ιδε ἄσμ. Κρητ. σ. 386.χ.) Παρ' ἀρχαίοις

σκινδαλμός και σχινδαλμός· βρυχηθμός και βρυκηθμός, σκελίσ
 σκελίς· πανδοχείον, πανδοχείον· σκέραφος, σκέραφος· σπόγγος,
 σπόγγος· σπονδύλη, σπονδύλη· σφυρίς, σφυρίς· κύτρα, χύ-
 τρα· κιτών (Σύφρ. 62), χιτών, Ἴωνικῶς κιθών, ἔνθα μετάθεσις
 τῆς δασύτητος γέγονε, καθ' ἃ και ἐν τισιν ἡμετέροις, πανθὴν
 (ἐν χωρίοις) = φάτνη φάτνη... ἦν ἀντιστοιχία ἰδιωτικῆ πά-
 θνην καλεῖ» (Εὐστ. εἰς Ὀδ. Ο, σ. 1784). ἀχάντ' = ἀκανθα· (καί
 ὁ Εὐστάθιος «τὰ γούν ἀκάνθια ἀχάντιά τινές φασιν ἑώων ἀν-
 δρῶν» φησὶν ἐν Ἰλ. . . σ. 458, 32 ἐν δὲ σ. 746, 17 ἔστι δὲ μέ-
 χρι και νῦν ἀκοῦσαι πολλοὺς τῶν ἀγροίκων οὕτω και τὰ ἀκάν-
 θια ἀχάντια λέγοντας.), ἐν τῇ δημ. ἀγκάθι. βαθρακός ἐν τῇ
 δημῶδει (βάτραχος), παρ' ἡμῖν βροθάκα ἰδὲ κδ'.) 2) β'. Παρα-
 τίθεμαι και τὰ τοῦ Κορίνθ. Γρηγορίου σ. 414) «Τρέπουσι δὲ
 και τὰ δασέα εἰς ψιλὰ και τὰ ψιλὰ εἰς δασέα, οἷον χιτών κιθών,
 ἀκάνθιον ἀχάντιον, και βάτραχος βάθρακος»· και σχόλια εἰς
 Ὀμήρ. Ἰλ. σ. 131 β 35 «παρ' Ἡροδότῳ βαθρακος ὁ βάτρα-
 χος και μονύχυτρον μονόκυθρον»· ἀλλ' ἐν τοῖς δυσὶ τοῦ Ἡρο-
 δότου χωρίοις 4,131 και 132 φέρεται ἡ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκ-
 δοτῶν διόρθωσις βάτραχος· ὅμοιον και τὸ δημῶδες χύστρον
 (κύσθος).

7. π εἰς φ· φτύρκειμαι (ἐκ τοῦ πτύρομαι) = πτάρνυμαι·
 φτερνίσκειμαι (ἐκ τοῦ πτερνίζομαι) = πτύρομαι ἐπὶ ἵππων· φτου-
 λίζω (ἐν τοῦ πτίλον;) = τίλλω· ἀφκά' (ἰδὲ Θ'.) 1) φτύζω (πτύω),
 ἐφτωχός (πτωχός), κόλφος (κόλπος), λεφτοκάρ (λεπτοκάρυον)
 = Ποντικὸν κάρυον (ἰδὲ και 5)· ἐν τῇ δημῶδει τρέπεται και τὸ θ
 εἰς φ ἐν τῇ λέξ. φλησκοῦνι· ἰδὲ και 10.

8. δ εἰς τ. χοντρός (χονδρός), ἄντρας, σποντύλ' (σφόνδυλος),
 σπεντάμ' (σφένδαμνος), και τὰνάπαλιν ἀδράχτ' (ἄτρακτος).

9. β εἰς π. γαμπρός, κολουμπῶ. Εὐρηναί μὲν και παρ' ἀρ-
 χαίοις τοιαῦταί τινες τῶν ἀφώνων τροπαί, οἷον παύλιμος
 (Πλουτ. συμπ. 6, 8,1) Βοιωτικῶς ἀντὶ βούλιμος, και Κρητικῶς
 ἀβλοπὲς ἀντὶ ἀβλαβὲς και ἐφιορκέω ἀντὶ ἐπιορκέω και Φίττακος
 ἀντὶ Πιττακός και πανός ἀντὶ φανός· ἀλλὰ ταῦτ' οὐδὲν κοινόν

ἔχει τοῖς ἡμετέροις. οὐδὲ τὸ μίσκος (μίσχος), λίσπος (λίσφος), σφυράς (σφυράς).

10. θ εἰς τ. ἐλεύτερος (ἐλεύθερος), βουτῶ βυθῶ Νικ. Θηρ. 506) = δύομαι, λέγουμεστιν (λεγόμεσθα, λεγόμεθεν) λέγεστιν (λέγεσθε). Ἐν τῇ δημῳδαί ἐγράφτηκα, γραφόμεστε κτλ. ἰδὲ Mullach gr. d. gr. Vls. σ. 232 Aimm 3. καὶ I. N. Οἰκονομίδου Λοκρ. ἐπιγρ. σ. 18. καὶ Ἄσμ. Κρητ. σ. 124. στ. 45. Ἐκ τῶν ἀρχαίων παρατιθέμεθα ταῦτα, μαστός (μασθός), κίστος (κίσθος), κίσταρος (κίσθαρος), κολοκύντη (κολοκύνθη), πάθνη (φάτνη), φάλαντος (φάλανθος), τίριος (Κρητικὸν Ἡσύχιος) ἀντὶ θέρεως αὐτίς (αὐθίς). ἰδὲ Kühn. Gr. § 63,2.

11. τ εἰς θ. σέθα (σῆς σητός), καθώτερος (κατώτερος). Κρητικὸν τὸ σωθικά = ἔσωτικά. Kühn. Gr. § 31. 6'.

12. ρ εἰς λ καὶ τάνάπαλιν· κλιβέν' ἐν Τριπόλει (κρίβανος καὶ κλίβανος ἰδὲ Sturz. d. dial. Mac. σ. 176)· ἔρκος (ἔλκος) = πύον· ἔρθα (ἤλθον), τρουγιουλίζω (ἐν τῇ δημ. τριγυρίζω) = περιστρέφω καὶ περιστρέφομαι. Τοιαῦτα καὶ τὰ δημῳδαί ἀδερφός, ἀρμυρός, κόρφος, (κόλπος), ἀλέτρι (ἄροτρον), ἀχλάδι (ἀχράς), μάλαθρον (μάραθρον), πλώρη (πρῶρα). Καὶ παρὰ Δωριεῦσι κλίβανος· κρᾶρος (κλήρος), ναύκραρος (ναύκληρος), λάκη (Κρητικὸν) = ῥάκη, ἐξ οὗ τὸ λακίς, λακίζω. Ἰδὲ Kühn. Gr. § 29, B. α).

Οὕτω καὶ παρὰ Λατίνοις αἱ καταλήξεις aris καὶ alis· navalis, hiemalis· vulgaris, popularis· ἰδὲ Lob. path. pr. 1. 135.

13. ν εἰς σ. ἔρθαμες, ἔφαγαμες, ἐχόρεψαμες ἐν Τριπόλει κατὰ τὰ Δωρικὰ φέρομες, καλέομες, πεπόνθαμες κτλ, ἰδὲ Ahrens dor. 291 καὶ Curt. d. Verbum σ. 64.

ιγ'. Μετάθεσις ἢ ὑπέρθεσις καὶ ἐκθλιψις ἢ ἐξαίρεσις συμφώνων.

Ποράδιν (ποδάριν) ἐν Τριπόλει, βαλέριν (βαρέλι) ἐν Τριπόλει = barile, πυτίνη ἢ βυτίνη ἴσως παρ' ἀρχαίοις· ῥδανιν (ἐν Τριπόλει), δρανιν (ἐν Τραπεζοῦντι) τὸ ἔσωθεν τῆς στέγης· καρτάτιν (ἐν Τριπόλει), κατάρτι = ἰστός· ἄρθεπος (ἄνθρωπος) ἐν Ἀργυροπόλει· δερπάν' (δρεπάνη, δρεπανον, τὸ ὑποκορ. δρεπάνιον

παρ' Ἀθην. 4. σ. 155, E), ἀγρονόετος ἀντι ἀργονόητος=βραδύνους, κολογχύθ' (κολοκύνθη, τὸ ὑποκορ. κολοκύντιον Φρύνιχ. κωμ. παρ' Ἀθην. 2, σ. 59 c.), πιρνός, πιρνά (ἀντι πρινός, πρινά ἐκ τοῦ πρῶινός, πρῶινά, ἰδ. θ'.) 2), ἐν τοῖς χωρίοις πουρνός, πουρνά, βζίνω (σβέννυμι), ἐβγαίνω (ἐγβαίνω), ἐβγάλλω (ἐγβάλλω ἰδὲ ἰβ'.) 4). γρωνίζω ἐν τοῖς χωρίοις ἀντι γνωρίζω· φουρνός (φρύνος), ἐργῶ ἀντι ρεγῶ (ρίγῶ) ἰδὲ δ'.), ἀδρεύω καὶ ἀρδεύω· σκεπιδ' ἀντι σφεκιδ' (σφήξ' τὸ ὑποκορ. σφηκίς ἐν M. Ἐτυμ. σ. 738,38) ἰδὲ ἰβ'.) 7. ἀγραστέρ' καὶ ἀργαστέρ' (ἰδ. β'.) 2), κοστέλ' στέλεχος (ἰδ. β'.) 3), παθνὶν ἀντι πανθὶν (ἰδ. ἰβ'.) 6). φοῦχτα, ἐν τῇ δημῶδει κατὰ μετὰθεσιν χουῦφτα (ἐκ τοῦ πύξ, ὅπως λάχτα ἐκ τοῦ λάξ, ἐν τῇ δημ. κλωτσιά=λάκτισμα)=τὸ τῆς χειρὸς δράγμα· ἀβκολία (ἐν Κύπρῳ ἐκ τοῦ ἐκβολάς. Καὶ παρ' ἀρχαίοις μεταθέσεων οὐκ ὀλίγα εὑρηται παραδείγματα, οἷον θωρεῖν—θρώσκειν, θανεῖν—θνήσκειν, βαλεῖν—βεβληκένοι, ταμεῖν—τμηθῆναι, καλεῖν—κληθῆναι, κράτος—κράτιστος, βραδύς—βράδιστος, ἀτραπός—ἀταρπός, θάρσος—θράσος, δέρκομαι—ἔδρακον, Πυκνός ἀντι Πνυκός (Πνύξ), δαρθάνω—ἔδραθον, πάρθω—ἔπραθον, τέταρτος—τέτρατος, δρατὸς—δαρτὸς (δέρω), καρδία—κραδίη· ἰδὲ Krüg. Spl. 2 Th. IH. § 6. Kühn. Gr. § 70,2 καὶ 3.— ἐρδω καὶ ῥέζω· μίσιγω ἐν τῇ δημ. καὶ παρ' ἡμῖν σμίγω· καὶ παρ' Αἰολεῦσι σκίφος ἀντι ξίφος (M. Ἐτυμ. σ. 718,11) καὶ σπέλιον, ἀντι ψέλιον (Ahrens d. dial. I, σ. 47 καὶ II, σ. 99 καὶ Beck. an. σ. 815,34)· ἀσπίνθιον—ἀψίνθιον, λατ. scabo (ξέω), viscus ἢ viscum (ἰξός) (Lob. ῥήμ. σ. 32), κρίκος—κίρκος, λατ. circus (Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 360), κόρταφος (Etym. Gud.) ἀντι κρόταφος· κορτήσασα ἀντι κροτήσασα «γραῦς ἀνακορτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἔγειρεν» (Meineke com. fr. III, 188), ἀταρπιτός ἀντι ἀτραπιτός, δαρχημὴ ('Ἡσύχ.) ἀντι δραχημὴ· πρᾶσον· λατιν. porrum· βόρμος ('Ἡσύχ.) ἀντι βρόμος· ἐφάρξαντο ('Ἡσύχ.) ἀντι ἐφράξαντο· πάλνη ('Ἡσύχ.) ἀντι πλάνη, φλέγος λατ. fulgur, ὀφιόσπατος (M. Ἐτυμ., 287,10) ἀντι ὀφιόσπατος, τρέμινθος (Νικ. θηρ. 844) ἀντι τέρμινθος (τερέβινθος), κρύμα ('Ἡσύχ.) ἀντι

κύρμα (κύρημα), κρίνω λατ. *cerno*, σπέργυς Δωρικῶς (Μ. Ἔτυμ. 723,17) ἀντὶ πρέσγυς (πρέσβυς), νάθραξ (Ἡσύχ. ἀντὶ νάρθηξ· ἰδὲ περὶ μεταθέσεως ἐν C. St. 5, σ. 118 καὶ ἐξῆς τὴν ἀξίαν πολλοῦ λόγου τοῦ Just Siegismund πραγματείαν «*Quaestionum de metathesi graeca capita duo*», παραδείγματα ἐξαιρέσεως· μαυθάνω, ἐν τῇ δημ. μαθαίνω (οὐκ ἂν εἶποι τις πάντως τοῦτ' Ἀττικώτατον εἶναι κατὰ τὸ θλισθάνω), κρεμίζω (κρημνίζω), κρεμὸς (κρημνός), ἄρθωπος (ἄνθρωπος), ἰδ. ζ'.) 1, καὶ οἱ Λάκωνες νῦν ἄθρῶποι (ἄνθρωποι) λέγουσι· (Mullach Gr. d. gr. Vls. σι 96,) οἱ δὲ Κύπριοι ἄδρωπος καὶ ἄγρωπος καὶ ἄχρωπος καὶ ἄθρωπος (Κυπρ. Σακελλ. σ. 226 ἐν λ. ἄγρωπος)· ἄσπλαχνος (ἄσπλαγχος)· τοῦτο εὔρηται καὶ ἐν ταῖς διδαχαῖς τοῦ Μαξίμου Μαργουνίου (16 ἑκατοντ. 1530) «ἔτζη ἄσπλαχνα καὶ ἀπάνθρωπα» (Νεοελλ. φιολογ. παράρτ. Κ. Σάθα, ἐν Ἀθῆν. 1870 σ. 45). ἔσπλαχνος (εὐσπλαγχνος), σπλαχνικός (εὐσπλαγχνικός), ἐν Κύπρῳ λέγεται σπλαγνικός (Κυπρ. Σακελλ. σ. 389), γαστρόνω, ἐν τῇ δημ. γγαστρόνω ἀντὶ ἐγγαστρόνω—ἐγκύμονα ποιῶ· ἐλέπω (βλέπω) ἰδ. ή.) ἐν τῇ δημ. γλέπω· φοοῦμαι (φοβοῦμαι). Παρατιθέμεθα καὶ τὰ Κύπρια ἀνάολος (ἀνάβολος), φοοῦμαι (φοβοῦμαι), βλάος (βλάβος), κιοῦριν (κιβοῦριν), λαωμένος (λαβωμένος)· τὸ Τήνιον πρόετον (πρόβατον), οὔδι (βοῦδι), βούδ' παρ' ἡμῖν βοῦς) Κυπρ. Σακελλ. λή. Προστίθεμεν καὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας παραδείγματα τινὰ· μόλιβος ἢ μόλυβος (μεταγενέστερον) ἀντὶ μόλυβδος, παρ' ἡμῖν μολύβ'. κρόμμυον ἀντὶ κρόμμυον, παρ' ἡμῖν κρομύδ', φάρυγος ἀντὶ φάρυγγος· ὄπιθεν ἀντὶ ὄπισθεν, ποτὶ ἀντὶ προτί, ἐκτόθεν ἀντὶ ἐκτοσθεν· ἰδὲ Krüg. Spr. 2 Th. IH. § 8,4 Anm. Τί δὲ δεῖ καταλέγειν ἐνταῦθα τὰ ἀποδιοπομπητέα Ἄενικόλας (περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ Γ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἰδὲ κ') Γ) = Ἄγιος Νικόλαος, Ἄγεώρτις (Ἄγιος Γεώργιος), Ἄρμέγκον (Ἀρμενικόν), χωρέτκον (χωρίτικον) — χωρικόν, Τριπολίτκον (Τριπολίτικον) καὶ πλεισθ' ἕτερ', ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός; καὶ τούτων καὶ ἑτέρων τούτων οὐχ ὑπολειπομένων μνεῖα γενήσεται ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

ιδ΄.) Πρόσθεσις ἐν ἀρχῇ τοῦ σ.

Σκεντρὸν (κέντρον), σκεντριάζω (κεντρίζω), στέβος (τέγος) ἰδ. ιβ΄.) 1 Καὶ παρ' ἀρχαίοις σκάριφος (κάρφος), σμήρινθος (μήρινθος Πλάτ. νόμ. 1, 644 E. ἰδὲ Lob. paral. σ. 167 prol. path. σ. 368), σκνίψ (κνίψ), σκελυνάζειν (χελυνάζειν Ἑσύχ.) σπύραθος (πύραθος) σφάλλω Λατ. fallo. στέγος (τέγος). στέγω Λατ. tego στρύζειν (τρύζειν)· ἰδὲ Kühn. Gr. § 15. α.) 4. καὶ Lob d. Elem. I. σ. 130 καὶ Curt Grundz. σ. 186. 373. — Πρόσθεσις ἔτι σμυκτῆρ (Ἑσύχ.) ἀντὶ μυκτῆρ σμύσσεται (Ἑσύχ.) = ἀπομύσσεται. κίδνασθαι, σκίδνασθαι· κεδασθέντες, σκέδασεν· σκάπετος (Ἑσύχ.) κάπετος. κάφα (Λάκωνες, Ἑσύχ.) = σκάφη λουτήρ. σκαφώρη καφώρη κίμψαντες (Ἑσύχ. ἐρείσαντες), σκίπτειν, φίν (Λάκων) σφίν· (ἰδὲ Curt. Grunz. σ. 692 καὶ ἐξ.)

ιέ. Συναίρεσις.

Τὰ κατ' αὐτὴν ἔχει παρ' ἡμῖν ὅπως παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν νησιωτῶν, ἤτοι χρώμεθα μόνοις τοῖς συνηρημένοις τῶν ῥημάτων τύποις, τοσοῦτο μόνον διαλεκτικὸν σώζοντες ὅτι ἀντὶ τοῦ οη λέγομεν, ω ἐβῶξεν, ἐν Ὀφει (ἐβόησε)· ὀγδῶντα ὀγδοή(κο)ντα. ἐν τῇ δημῶδει καὶ τὸ ἀσυναίρετον ἐν χρήσει. καὶ παρ' ἀρχαίοις ὀγδῶκοντα, βῶσας, βῶσαι, ἐβῶθεον, βωθήσαντες.

ιζ'. Συνίζησις

Κατακορῆς αὐτῆς ἡ χρῆσις ἐν τε τῇ δημῶδει γλώσση καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐν δυσὶν ἐπιφερομέναις. Οὕτως ἄετε (ἄγετε) αἰτόντες (αἰτός), ἀλλὰ αἰτικόν, αἰκόν, αἰετς, Ἄενικόλας. (Γεώρτς Γεώργιος). Γιάννες (Ἰωάννης). θεός θεῖός καὶ θεῖά καὶ κρέας καὶ Ὀβρηός (Ἑβραῖος) ἐν τῇ δημῶδει μόνον, παρ' ἡμῖν θεός, θεῖος, θεία, κρέας, Ἑβραῖος. — Γιὰ (διὰ), γιατρὸς (ιατρός), γιατρικόν (ιατρικόν) = (φάρμακον), ἀποκρυόνω (ἀποψύχω), Γιορδάντς (Ἰορδάνης), Γιουβάντς (Ἰωάννης) ἐκ τῆς Ῥωσικῆς γλώσσης εἰλημμένον, ἐννιακόσια, ἀλλὰ ἐννέα, ἐν δὲ τῇ δημῶδει ἐννεά. χίλια, χίλιοι ἐν τῇ φράσει «χίλιοι μύριοι» — ἄπειροι, ἀλλὰ δύο, μίαν, ἐν δὲ τῇ δημ. δύο, μῖαν. γονείων, ἐν

δὲ τῆ δημ. γονεῶν βασιλέας ἐν τῆ δημ. βασιλιάς· νέιος, ἐν τῆ δημ. νιός· γεορτή παρ' ἀμφοτέροις· ἀηδόν,' νηάτα τὰ ἡ νεότης παρ' ἀμφοτέροις· παρ' ἡμῖν ἡ νεότη, ἐν τῆ δημ. νεότη· γένεια, γυιός παρ' ἀμφοτέροις. Ἦα εἰς ια ἐν μὲν τῆ δημῶδει καὶ παροξυτονοῦντα (καρδιά, παιδιά), παρ' ἡμῖν δὲ μόνον προπαροξυτονοῦντα μετὰ συνιζήσεως ἐκφέρεται, οἷον ἀπίδια, σταφύλια ἀγούρια, ἐν οἷς τὸ ια προφέρεται λεπτότερον καὶ οἶονεῖ εἰς ἓνα συγκεχωνευμένον φθόγγον, διαφέρον τοῦ δημῶδους εἶ, ὅπερ παλλαχοῦ σχεδὸν ὡς γιὰ ἐκφωνεῖται παρ' ἡμῖν οὐδαμῶς γ ἀκουομένου· ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς γενικαῖς τῶν τοιούτων ὀνομάτων, παρ' ἡμῖν μὲν παιδίων, σταφυλίων, ἐν δὲ τῆ δημῶδει παιδιῶν, σταφυλιῶν. οὕτω καὶ σχολεῖον, ἐν τῆ δημ. σχολειό, σχολεῖα, σχολειά· παρ' ἡμῖν κάλλεα, χεῖλεα, ἐν τῆ δημῶδει συνηρημένα κάλλη χεῖλη. Συνιζήσεις ἐν δυσὶ λέξεσι κῆ ἄλλο κῆ ἔχω, κῆ ὄλον, κῆ οὖλον, κῆ ἡμέρα. κῆ ὦρα· 'κί ἀγαπῶ, 'κί ἐλέπω, κί ὠριάζω (οὐ φυλάττω οὐ φυλάττομαι.) ἔρται ἀτός κτλ.

ιῆ. Ἐχθλιψις.

Πρῶτ' ἂν καταλέγοιμεν ἐνταῦθα τὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου παραδείγματα, εἰ καὶ παρ' ἀρχαίοις αἰεὶ ἐν κράσει ἐξεφέρετο καὶ οὐκ ἐξεθλίβετο τὸ τοῦ ἄρθρου φωνῆεν· δεῦτερον τὸ α τῶν οὐδετέρων «τὰ πράματ' ἄσκεμα εἶν'» = κακῶς ἔχει τὰ πράγματα· ἰτρί' ἀπίδια», «δραχός' ἀγκούρια» καὶ τινων ἐπιρρημάτων «τάχ' ἀτός», «ὑστερ' ἀτός», «ἄμ' ἀνοίγω». «ἄρ' ἀτός», «ἄρ' ἔρθεν», «ἄι' ἡ γυναῖκα», ὅπερ καὶ πρὸ συμφώνου ἄρ ἄπαντᾶ· προθέσεων τινων, κατὰ καταχπάνω, ἐκατερήμαξα, ἐκατέσκισα, κατηγορῶ· κατοιωῶ, κατ' ὄνεμαν. μετὰ μετ' ἐκεῖνον, μετ' ἐσέν, μετ' ἐμάς, μεταλιάζω, ἐμετέπεσα· παρὰ «πχρέρθε με» = ἔδοξέ μοι πως, εἶκασα· παρηγορία, παρ' ὥρας· τοῦ ἄ· προσώπου τοῦ τε ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου πρὸ τοῦ α. «ἔλυσ' ἀτον», «ἐχτυπέθ' ἀέτς», τρίτον τὸ αἰ· τῶν ῥημάτων, ἐπομένου τοῦ φθόγγου ε ἔρχουμ' ἐκεῖ», τέταρτον τὸ τελικὸν ε τῶν ἀντωνυμιῶν με, σε. «ἐχτύπεσέ μ' ἐκεῖνος», ἐντῶκέ σ' ἐκεῖνος. καὶ τοῦ ἐπιρρήματος τότε. «ὀτότ' ἔρθεν»· ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ε, πρὸ

δὲ τῶν λοιπῶν φωνηέντων μετὰ συνιζήσεως ἐκφωνεῖται. οὕτω καὶ τὸ πέντε·

Τὸ γ'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ τε παρατατικοῦ (ἔλεγεν, ἔπινεν) καὶ τοῦ ἀ. ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀ. καὶ β'. ἀορίστου παρ' ἡμῖν αἰετὶ μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ ν ἐκφέρεται, ἐν δὲ Σουρμένοις ἀνευ αὐτοῦ καὶ πρὸ φωνήεντος ἐκθλίβεται· ἰδὲ ιθ'). ὁμοίως ἐκθλίβεται τὸ ε τοῦ β'. πληθυντ. προσώπου (ἀγαπάτε) πρὸ ὁμοφθόγγου, πρὸ ἑτεροφθόγγων δ' ἐκφέρεται μετὰ συνιζήσεως. ἐ.) τὸ ι τῆς ἐπί, ἐπεκατήβα, ἐπιστάθα. ἔπαργος ἔπεργος. καὶ τοῦ κάτι, αἰετὶ παρ' ἡμῖν κάτ'. «κάτ' ἔρται»· «κάτ' ἐλίγον», «κατ' εἶδα», «κάτ' ῥούξ' (πίπτει)», «κάτ' χτυπά». ς'.) τὸ ο τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ δύο· ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐμπροστὰ, ἀπ' ὀπίσ' δύ' ἀθρόπ', δύ' ἐγγόνια, ἀλλὰ ἀπαντᾶ καὶ δοιοὶ καὶ δοὶ ἐκ τοῦ δοιοί. ἐκεῖν' οἱ δοιοὶ (πρόφ. δοίγ'), δοὶ μοναχοί, ζ') τὸ οι ἐν πολλοῖς πληθυντικοῖς τῆς β'. κλίσεως. ἀνθρώπ' ἔρχονται. ἀλλὰ τοῦτο καὶ πρὸ συμφώνων ἀποβάλλεται.

ιθ'.) Ν ἐφελκυστικόν.

Τοῦτο προστίθεται τοῖς εἰς ε λήγουσι γ'. προσώποις τῶν ῥημάτων· (εἰς ι λήγοντα πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ δοτικαὶ πληθυντικαὶ τῆς γ'. κλίσεως οὐχ ὑφίστανται (5) καὶ φωνήεντος καὶ συμφώνου ἐπομένου «ἐποῖκεν ἄτο», «ἐντῶκεν ἄτον»· ἐντῶκεν δυνατὰ» (ἀλλὰ τῶν ἀντωνυμιῶν με καί σε, μας καὶ σας ἐπομένων, τὸ ν οὐ προστίθεται. «ἐντῶκε μας», «ἐδῶκε σας», «ἐληγέσε», «ἐχτύπεσέ με.») Τὸ πρὸ συμφώνου προτίθεσθαι τὸ ν φαίνεται ὅτι καὶ παρὰ Ἀττικοῖς εἶθιστο, καθ' ἃ οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ παραδιδόασιν «ὅσοι τῶν Ἀττικῶν τῶ καταλογάθην λόγῳ τὰς ἑαυτῶν συνετάξαντο βίβλους, καὶ φωνήεντος καὶ συμφώνου τοῖς τοιούτοις (τοῖς γ'. ἐνικοῖς καὶ πληθυντικῇ προσώ-

(5) Ἡ ῥοτικὴ πτώσις τοῦ τε ἐν. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ παρ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ δημῳδαί ἄρδην ἠφάνισται· Τοῦτο βεβαίως καὶ ἐ. Kühn· Gr. Einl σ. 24· Von dem Kasus verschwand der Dativ.· Ἀλλ' οὐκ οἶδα, τί παθῶ ὁ αὐτὸς ἐν § 436.1) παλινῳδεῖ καὶ ἀντίφησι λέγων «Bei denen auf us und/ur stimmt der Dativ mit dem genétive überein, wie dies in der neugriechischen Sprache in allen Declinationen der fall ist.» Ἀλλὰ ποῦ εὑρηται ἐν ἡ νεία Ἑλληνικῇ ἴχνη τῆς δοτικῆς ;

ποις καὶ ταῖς εἰς σι πληθυντικαῖς δοτικαῖς) ἐπιφεραμένου, τὸν προσέθησαν, καὶ μαρτυρεῖ πᾶσα βίβλος» (ὁ νεώτερος Ἀρίσταρχος ἐν Becker Ἀνεκδότοις III. σ. 1400)· γνωστὸν δὲ ἅτι παρὰ ποιηταῖς λίαν ἐλευθέρα ἐστὶν αὐτοῦ ἡ χρῆσις. Ὁμοίως δ' ἡμῖν ποιοῦσι καὶ οἱ Κύπριοι· παρατίθεμαι τόδε τὸ χωρίον ἐκ τῶν Κυπρ. Σακελλ. σ. 164. παραμῦθι 7 στ. 17—31. «τέλος πάντων ἐκααλίκεψεν ὁ πρᾶματευτῆς καὶ πῆεν κ' ἐξεβάρκαρην οὔλον (γρ. οὔλον) τὸ πρᾶμάν του. Τότες ἀρκίνησεν κ' ἐσκέρωσεν τὸ ῥκός του δώδεκα ἡμέραις, ἐγλύτωσεν καὶ τραντάφυλλα ἐν ἡῦρεν. Τέλος πάντων ἐκααλλίκεψεν νὰ πάη ς τὸν ἀγρόν του. Ἐάν ἐξέβηκεν νὰ πάη, νὰ πιάση βροχὴ καὶ ἀμολόητος. Τέλος πάντων ἴντα νὰ κάμη ὁ καῦμένος, ἐσκουλλίστη τὸ γιαμουρλουκίν του καὶ ἔπεσεν (γρ: κ' ἔπεσεν) ἄνω ς τὸ ταάριν τοῦ χτηνοῦ του καὶ ἔσέ λίην ὦραν ἐπῆεν τὸ χτηνὸν κ' ἡῦρεν μιὰν καμαρόπορταν καὶ ἔστάθησαν τὰ νερά. Ἐσήκωσεν ἄκείνος τὸ γιαμουρλουκίν του κ' εἶδεν τὴν καμαρόπορταν καὶ ἔδόξασεν τὸν θεὸν πῶς ἡῦρεν σπῆτιν (γρ: σπίτιν) νὰ γλυτώσῃ ποῦ (γρ: ποῦ) τὸν ἀμολόητον. Τέλος πάντων ἐπῆεν κ' ἡῦρεν πάχνην καὶ ἔδησεν (γρ: κ' ἔδησεν) τὸ χτηνὸν του, ἐπῆεν ὁ πρᾶματευτῆς κ' ἡῦρεν τζάμπραν καὶ ἔκάτζειν (γρ: κ' ἔκατζειν) ἄνω ς τὸ τιβάνιν, ἤρτεν κάφες, γλυκόν, τζιποῦκιν, χωρὶς νὰ δῆ κανέναν. Τότες ἐσταθήκασιν τὰ νερά καὶ σηκώθηκεν ὁ πρᾶματευτῆς καὶ ἐύριζεν ἄνω τζάμπραν ἔσέ τζάμπραν ναῦρη τὸν νοικοκῦριν νὰ πῆ ἕναν εὐκαριστῶ.»

Εἰς ὁ πρόσωπον μονῆρές ἐστὶ μετὰ τοῦ ἐφελχυστικοῦ ν τὸ ἔτον (καὶ πρὸ συμφώνου), ὅπερ ἡ δημώδης ἦτο καὶ πρὸ φωνήεντος ἦτον λέγει· ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἰδὲ λζ'. ἐν λ. ἀντίς. Ἐν Σουρμένοις τοῦναντίον οὐδέποτε χρῶνται τῷ ἐφελχυστικῷ ν, ἀλλ' αἰεὶ ἐποῖκε, ἔτο· ἐπιφερομένου δὲ φωνήεντος, ἐπισυμβαίνει ἐκθλιψις ἢ συνίζησις. Τὸ κ διεσώθη ὡς ἐφελχυστικὸν ἐν τῷ ἄκι=οῦχι, Ἰωνικῶς οὐκί, ὅπερ ἐν Ὄφει προφέρεται ὡς τὸ Ἰταλικὸν τί, ἔτι δ' ἐν τῷ κολοβῷ κ=οῦκ. (πρὸ φωνήεντος κ, προ συμφώνου κί). Τὸ ς τελευταῖον ἐν τῷ ἀέτς=οὔτως (ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ ἰά.) καὶ ἐν τῇ προθέσει ἐκ' ἐξ ἀρχῆς, πάρεξ καὶ παρέξ. Ἰδὲ Kühn. Gr. § 72

κ'.) Ἰδιάζουσα γραμμάτων τινῶν προφορά.

Γ. Τὸ γ προφέρεται λίαν χαλαρῶς καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποτε λαχοῦ μεταξὺ δύο φωνηέντων ὃν ἐξηρέθη. Ἡ τοῦ γ ἐξαίρεσις συνηθεστάτη ἐστὶ καὶ παρὰ Κυπρίοις (ιδεὲ τὸ ἐν ιθ'. παρατεθέν Κυπρ. παραμ.). ἀλλὰ καὶ παρ' ἀρχαίοις εὔρηται τὸ τοιοῦτον. Παρατιθέμεθα τὰ τοῦ Ἡρώδιανου περὶ μον. λέξ. σ. 19,23 «Οὐδὲν τῶν εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβῶν τὸ ιπραλήγεται καὶ προξύνεται μήποτε οὖν οἱ Ταραντῖνοι χωρὶς τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον φαίνονται, ὡςπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ «Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία» καὶ ἐν Ἰοβάτῃ «χρήζει γὰρ ὀλίον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν»... Πλάτων μὲντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ἵπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἀνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον λέγων οὕτως αἰδ', οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῦσαι φίλαι, ἀλλ' ὁπότε εἰπεῖν δεοὶ ὀλίγον ὀλίον ἔλεγεν», «Ἰδὲ Meineke Com. Gr. τ. 1. σ. 192 καὶ τ. 2. σ. 669. Ἀλλαχοῦ δὲ προσετέθη μεταξὺ δύο φωνηέντων, ὧν τινὰ τοῦ δίγαμμα ἔχνη διασώζει, ἐν οἷς καὶ ὡς β ἀκούεται καὶ ὡς βγ. ιδεὲ ιά.) Ἐφάσα (εφά(γ)ισα), (εφά(ι)σα, ἐνθα καὶ τὸ ι ἐξεκρούσθη· ιδεὲ θ'.) 2 καὶ λς'.) ἐν λ τρώγω. Ἄϊος ἢ ἄϊγρος (ἄγρος). Ῥωῖν καὶ Ῥωγῖν (Ῥώξ, Ῥάξ) = θηλή. Μασρεύω (μα(γ)ειρεύω), ιδεὲ ζ'.) 3. μαεύω (μα(γ)εύω), μασία (μα(γ)εία), φεύω (φεύ(γ)ω), ἀγραιίδον (ἀγρ(α)ίγιδον, ἀγρία αἰξ.) ἀγίχον καὶ αἰχον· ιδεὲ α'.) 4. ἀελάδα (ἐν τῇ δημ. ἀγελάδα) = δάμαλις (6)· ἐν τῇ δημ. ἀγέρας, παρ' ἡμῖν ἀέρας (ἀήρ)· ὡσαύτως μυῖγκ παρ' ἡμῖν μυῖα. Ἐν Ἠπεύρῳ θεγός, λαγός (Mullach gr. d. gr. Vls. σ. 14), παρ' ἡμῖν θεός, λαός καὶ ἐν τῇ δημῶδει· ἐν Κύπρῳ μέαλος, παρ' ἡμῖν μέγας. ἰώ, παρ' ἡμῖν ἐγώ. λῖος (ἐνθ. ἄνωτ. σ. 142 καὶ 143). Ἄλλ' ἀγαθός, ἀγοῦρ' (ἐν τῇ δημ. ἀγόρι) = ἄρρεν τέκνον· ἀγορίζω ἀγαπῶ κτλ. ἐκπίπτει οὖν τὸ γ συνηθῶς μεταξὺ τῶν φθόγγων α,ε, α,ι, ο,ι, ε,ι. Οὔτω καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐνιαχοῦ, γίνεσθαι, γινώσκειν, ἰών (Βοιωτ.) ἀντὶ ἐγών, ὀ-

(6). Ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀπολλωνίου ἐρμηνεύοντ τὴν λέξιν φορβάδα «φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα καὶ νομάδα καὶ εὐτροφον βοδὴν» (II. στ. 89. ἐκδ. Beunk 1840. τ. Α'. σ. 125).

λίος (Γαραντῖνοι), καὶ παρ' ἡμῖν ἐλίον. Φιαλία ἀντὶ Φγαλία. ἰδὲ Kühn. Gr, § 68,9. Ἐν δὲ τοῖς γ'. ἐνικοῖς προσώποις τοῦ ἐνεστ. τῶν ἐνεργητ. ῥημάτων καὶ μετὰ τὴν τῆς καταλήξεως εἰ ἀποβαλὴν διατηρεῖ ἢν καὶ πρὸ τοῦ εἰ εἶχε προφορὰν· λέγ', ἐφτιάγ' ὀρθότερον ἴσως λέει=λέγ' ἐφτιάει=ἐφτιάγ' κτλ. Τελευταῖον παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῷ λεγέν (λεκάνη ἔχει ἢν καὶ πρὸ τῶν φθόγγων α, ο, ου φωνήν· ἐνίοτε προφέρεται καὶ ὡς πρὸ τοῦ ε καὶ οἶον ἰ λεγιέν').

Ζ. καὶ Ξ. ἐν τισὶ λέξεσιν ἐτρέπη ἀμφοτέρω εἰς τσ· (Γερμαν z.) τσουμίζω (ἐκ τοῦ ζωμός), τσέπλοι, ἐν τῇ δημῳδαί τσώφλοι (ἐξώφλοιον)=τὸ λέπισμα τῶν ὀπωρικῶν, τῶν καρῶν τὸ κολύχνιον ἢ κέλυφος, τῶν ὄστρακοδέρμων τὸ ὄστρακον. Ὁ φθόγγος οὔτος, ὅς καὶ ἐν τῇ δημῳδαί ὑπάρχει γλώσση προφανῶς παρσισέφρησεν ἐκ τῆς μετὰ ξένων ἐθνῶν ἐπιμιξίας· ἕτερα τοῦ φθόγγου τούτου παραδείγματα τσερίζω (ἐν τῇ δημῳδαί ξεσχίζω), τσυρίζω, τσιρτσιρίζω (ὁ ἦχος τοῦ βράζοντος ἐλαίου, βουτύρου, τοῦ ἐφομένου κοχλίου κτλ.) τσαμπόνω (καμμύω)· ἐν τισὶ δὲ προέρχεται σκληρῶς ὡς tsch Γερμανικόν. Ἀτσέμς (Πέρσης).

Κ. Ἐν Ὄφει καὶ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προφέρεται ἡ συλλαβὴ κε, κι, κια ὡς τσε, τσι, τσια, ξενικῆς καὶ τοῦτο ἐπιμιξίας δῶρον.

Σ. Ἡγουμένου ν (αἰτόνς, σκοτόν' σε) προφέρεται ὡς τὸ Γερμανικόν z (τσ)· πρὸ δὲ τοῦ κ ἐπομένου ι ἢ ε, καὶ πρὸ τῆς συλλαβῆς τριὰ προφέρεται ὡς τὸ Γαλλικόν ch ἢ τὸ Γερμανικόν sch· σκίζω, σκεπάζω, σκεπάρ', σκεπίδ', οὐρανίστρια (οὐρανίσκος), ἀντροχωρίστρια (ἢ τὸν ἀνδρα χωρίζουσα τῆς γυναικὸς) καὶ σιάλια (τὰ)=σίελος, σίαλος· σιάφλα καὶ σιάχλα (ἢ) σίελος. ἐν τῇ δημ. σαχλιάζω=πλαδάω (ἴσως ἐκ τοῦ σαυχμός ἢ σαχνός). καὶ σιουρίζω (συρίζω). Ἀλλὰ σκάφτω σκοτόνω, σκορπός, σκαφίδ', σκουμαι (ὀρθοῦμαι, ἐγείρομαι). Ἐν τοῖς συγκεκομμένοις ἀ. ἐνεργ. ἀορ. ἀκούεται ὡς τσ. ἐχάρτσα (ἐχάρ(ι)σα), ἐδάντσα (ἐδάν(ει)σα) κτλ. Ἐν δὲ Ἰωαννίνοις ἀκούεται τὸ σ ὡς sch. εἴκοσι, στέκουμαι· καὶ αὕτη ἢ προφορὰ ἐκ ξενικῆς πάντως ἐπιμιξίας.

Χ. Πρὸ τῶν φθόγγων ε καὶ ι προφέρεται ὡς τὸ Γερμανικὸν sch· χύμαν (χάλικες ἀσδέστω συμπεφυρμένοι), χειμῶνας, χαιρουμαι, χέρ', χιόν'. Τοῦτο καὶ ἐν Ἀμοργῷ, Καλύμνῳ καὶ Ἀστυπαλαίᾳ· Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 92. Ἐξαιρεῖται τὸ ἤσυχία, ἤσυχος, ἀνήσυχος, ἀνησυχία, τύχη, τυχερός καὶ εἴ τί που ἕτερον. Ἀλλὰ καὶ ἐκθλιβομένου τοῦ φθόγγου ι, διατηρεῖ ἦν καὶ πρὸ τῆς ἐκθλίψεως εἶχε προφορὰν ὡς ἐχ' = ἔχει· πρόφερε esch. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ προσώπῳ ἔεις (ἔχεις) ἐξεκρούσθη τὸ χ, τὰ δ' ὑπολειφθέντα μετὰ συνιζήσεως προφέρεται.

Ξ. Καὶ τοῦτο πρὸ τοῦ φθόγγου ι προφέρεται ἔστιν ὅτε ὡς Ksch. ξύνω (ἐκχέω), ξιορίζω (ἐξορίζω) = διώκω· ἀλλ' ἀξίος, ἀξινάρ'.

Ψ. Προφέρεται ὡς psch. ἐν τῷ ψῆ (ψυχῆ), ἀνεψιός ἀνεψιά.

ΟΥ. Ἐν τισι χωρίοις ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ἄρθρου το ὕ ἀκούεται ὡς τὸ Γερμανικὸν ü· τοῦ = (tū): τοῦ (τιοῦ) Γεώρ. τοῦ (τιοῦ) Γοργόρ' (Γρηγορίου).

κά.) Προσωδία.

Παρατηρητέον ὅτι καὶ ἡ τετάρτη συλλαβὴ ἐν τισι ῥηματικοῖς σχηματισμοῖς καὶ τοῖς εἰς εσσα θηλυκοῖς τῶν εἰς ος βαρυτόνων ἐπιθέτων τονοῦνται· ἔφεραμε, ἐχτύπεσαμε, νόστιμεσσα, ἀνοστεσσα, ἄσκεμεσσα. Τοῦτο δὲ καὶ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος γίνεται· Οὕτως ἐν Κρήτῃ ἔπαφνε, ἐκαφνε, ἐλέγασινε κτλ. Παρατιθέμεθα καὶ τινὰ παραδείγματα ἐκ τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου· ἔταινερε (ἐκεῖνος), ἔτειναί· (ἐκεῖνη), ἔτειναρι (ἐκεῖνης), ἔτεινανι (ἐκεῖνην)· ἃ γραπτέον μᾶλλον δι' ἡ κατὰ τὸ Δωρικὸν τῆνος. (Mullach Gr, d gr. Vls' σ. 98). Ἐν τῇ ἐγκλίσει τῆς ἀντωνυμίας ἀτόν, ἀτήν, ἀτό συναπτομένης στενωῶς ἐν τῇ ἐγκλίσει τῇ προηγουμένη λέξει ὁ τόνος φαίνεται ἐν τῇ πέμπτῃ συλλαβῇ· ἔφεραμ' ἀτον (οὐχὶ ἔφεράμ' ἀτον), ἔφεραν ἀτα, ἐτίμεσαν ἀτην κτλ.

κβ'.) Ἐγκλισις.

Ἐγκλιτικαὶ λέξεις εἰσὶ τὸ ῥῆμα εἶμαι ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ

παρατατικῶ καὶ τρισύλλαβον ἔτι ὄν. ἐμεῖς ἐμουνες (ἡμεῖς ἡμεν). ἀλλὰ καὶ τύποι μετὰ τεσσάρων συλλαβῶν· ἐμεῖς ἐμουνεστιν (ἡμεῖς ἡμεν)· αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμῖαι με, σε, αὐτον, αὐτην, αὐτο (αὐτόν, αὐτήν, αὐτό), μας, σας, αὐτς, αὐτα (αὐτούς, αὐτά)· αἱ γεν. τοῦ πληθυντ. ἐμουν, ἐσουν, αὐουν, (ἡμῶν, ὑμῶν, αὐτῶν) καὶ τοῦ ἐνικοῦ μ', σ', αὐτ' αἱ ἐπιτεταμέναι πληθυντ. αἰτ. μαςε, σαςε καὶ γεν. ἐμουνε, ἐσουνε, αὐθε, (ιδὲ λά.) 1). Παρατηρητέον ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ ἢ αἰτ. αὐτόν κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐνεκλίνετο (Ἰδὲ Kühn· § 88: e) Amm 1). Παρ' ἡμῖν ἐν τῇ ἐγκλίσει ὁ τόνος τῆς ἐγκλιτικῆς ἀποβάλλεται, οὐδέποτε δ' ἐπὶ τῆς ληγούσης τῆς προτεταγμένης λέξεως ἀκούεται. Οὐκ ἐγκλίνονται δ' αἱ ἀντωνυμῖαι ἐπὶ ἐμφάσεως καὶ ἀντιδιαστολῆς, ὅτε καὶ προτάσσονται τοῦ ῥήματος καὶ πληρέστερον ἔχουσι τύπον, ἐμέν, ἐσέν, ἐμᾶς, ἐσᾶς, αὐτόναν, αὐτέν, αὐτέναν, αὐτουνοῦς.

κγ'. Ἄρθρον.

Ἐνικός ἀριθμός.	Ἄρσ.	θηλ.	οὐδ.	Πληθυντ. ἀριθ.	Ἄρσ.	θηλ.	οὐδ..	
	ὄνομ.	ὁ	ἡ		τὸ	οἱ	οἱ	τὰ
	γεν.	τοῦ	τῆς		τοῦ	τῶν, τοῦν, τοῦ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν.		
	αἰτ.	τόν,	τήν		τό	τς	καὶ τσοί,	τά.

Σημείωσις. Τὸ τελικόν φωνήεν τοῦ ἄρθρου ἐκθλίβεται πρὸ φωνήεντος· ἢ αἰτιατ. τοῦ πληθυντικοῦ καὶ ἀρσενικοῦ τσ ἐγένετο ἐκ συγκοπῆς τοῦ ου τ(ου)ς. ἢ συγκοπὴ τοῦ ου καὶ ἐν τοῖς βαρυτόνοις ὀνόμασι τῆς β'. κλίσεως γίνεται· ἀνθρώπ(ου)ς. Μετὰ τῆς προθέσεως εἰς τοῦ μὲν ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου ἢ γενικῆ τοῦ ἐνικοῦ γίνεται κατὰ παραφθοράν 'σοῦ (εἰς τοῦ, ς' τοῦ, 'σοῦ, 'σοῦ Νικόλα), τοῦ δὲ θηλυκοῦ 'ςῆ (εἰς τῆς, 'ςτῆς, ς'τῆ, 'ςῆ, 'ςῆ Φανῆς). Οἱ τύποι οὗτοι οἱ συγκεκομμένοι εὑρηνται καὶ νῦν ἔτι πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος (τῆς γυναῖκες, τσοί ἄνδρες, τς ἄνδρες)· ἀπαντῶσι δὲ πρῶτον ἐν Ἐρωτοκρίτῳ.

«γιατί δὲν του γκατρεύουσι τὴ ἀγάπης τὴν δδύνη·
 «κὴ δπου με τὴ ἀναστεναγμοὺς θρίφεται καὶ πλαταίνει·
 «ἀθήκασι τὴ ἀθιδολαίς, ἔτ' ἄρματα βάνουν χέρα».

(ιδὲ Κορ. Ἄτ. τόμ. 2. σ. 50 καὶ Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 190).

Τὸ θηλυκὸν ἐν τῷ πληθυντικῷ οὐδὲν που διαφέρει τοῦ ἀρσενικοῦ· περὶ τοῦτου ἐροῦμεν ἐν κδ'.) 2 σημ. 2 ἐν τῇ συμφωνίᾳ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ὀνόματος. Ἐκ τῆς γεν. τοῦ πληθ. τοῦ ἀποβολῆ τοῦ ν παρῆκται καὶ ἕτερος τύπος τοῦ (ὅμοιος τῇ γεν. τοῦ ἐν). οὗ πρὸ φωνήεντος ἐκθλίβεται καὶ τὸ τελικὸν ου· (τοῦν παιδίων, τοῦ γυναικίων, τ' ἀθρωπίων)· (ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΡΙΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

ΥΠΟ Κ. ΚΑΤΑΙΒΑΙΝΗ.

Παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος λόγῳ § 27 φέρεται «ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης—καὶ ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐκ ἅσ της τῶν φυλῶν ἐλέσθαι τοὺς ἐπιμεληθησομένους τῶν ἔργων».

Ποῖα εἶναι τὰ ψηφίσματα ταῦτα τῶν φυλῶν καὶ πῶς ὁ Δημοσθένης γράψας ψήφισμα ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐκ ἅσ της τῶν φυλῶν; Ἴνα μὴ ἀπορῆς ἐν μόνον γράμμα μεταβαλὼν ἀνάγνωθι «ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης—καὶ ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι (δηλ. ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ) ἐκ ἅσ τη τῶν φυλῶν ἐλέσθαι τοὺς ἐπιμεληθησομένους τῶν ἔργων»· πρβ. § 30 «ὅταν, ὡσπερ νῦν, ἐπιταχθῆ τι ταῖς φυλαῖς».

Παρά Δημοσθένει ἐν τῷ πρὸς Σπουδῖαν λόγῳ § 6 ἀναγινώσκειται «μάρτυρας παρέξομαι — ὡς ἔλαττον τὰς χιλίας ἑκομισάμην».